

CHRISTUS EN ZIJN GERECHTIGHEID

E. J. Waggoner

NEDERLANDSE VERTALING 2024:
WWW.KRACHTVANBOVEN.NL

WITNESS OF THE PIONEERS | KRACHTVANBOVEN

OORSPRONKELIJKE UITGAVE EN JAAR VAN PUBLICATIE:
PACIFIC PRESS PUBLISHING COMPANY, OAKLAND,
CALIFORNIA, 1890

Christus en Zijn Gerechtigheid

Ellet Joseph Waggoner

Tijdens de General Conferentie van 1888 hielden A.T. Jones en E.J. Waggoner een reeks presentaties over Christus en Zijn gerechtigheid. Ellen White schreef: "De Heere zond in Zijn grote barmhartigheid een uiterst waardevolle boodschap naar Zijn volk via de ouderlingen Waggoner en Jones. Deze boodschap moest de verheven Verlosser, het Offer voor de zonden van de hele wereld, prominenter voor de wereld brengen." Ellen White, 1888 Materials, p. 1336.2

Kort na 1888 nam E.J. Waggoner de aantekeningen van zijn presentaties en drukte ze af als een boek, getiteld 'Christ and His Righteousness'. Over deze presentaties schreef Ellen White: "Dat wat hier gepresenteerd is, komt perfect overeen met het licht dat God heeft bevestigd mij te geven gedurende al de jaren van mijn ervaring." Ellen White, 1888 Materials, p. 164.3

Voorwoord van de Uitgever	6
1. Hoe Moeten Wij Christus Beschouwen?	10
2. Is Christus God?	12
3. Christus als Schepper	19
4. Is Christus een Geschapen Wezen?	23
5. God Gemanifesteerd in het Vlees	28
6. Belangrijke Praktische Lessen	35
7. Christus de Wetgever	43
8. De Gerechtigheid van God	50
9. De Heere Onze Gerechtigheid	61
10. Acceptatie Bij God	74
11. De Overwinning van het Geloof	83
12. Bondsdienaren en Vrijen	90
13. Bevrijding uit Slavernij	94

Voorwoord van de Uitgever

In het eerste vers van het derde hoofdstuk van Hebréeën vinden we een aansporing die alle geboden omvat die aan de christen zijn gegeven: “Daarom, heilige broeders, deelnemers aan de hemelse roeping, denk aan de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis, Christus Jezus.” Als we dit doen zoals de Bijbel voorschrijft, en Christus voortdurend en met intelligentie beschouwen, precies zoals Hij is, zal iemand veranderen in een volmaakte christen, want “door aanschouwen worden we veranderd.”

Dienaren van het evangelie hebben een geïnspireerd bevel om het thema, Christus, voortdurend voor de mensen te houden en de aandacht van de mensen alleen op Hem te richten. Paulus zei tegen de Korintiërs: “Ik ben vastbesloten niets onder u te weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd” (1 Korintiërs 2:2), en er is geen reden om aan te nemen dat zijn prediking aan de Korintiërs in enig opzicht anders was dan zijn prediking elders. Sterker nog, hij vertelt ons dat, toen God Zijn Zoon aan hem openbaarde, dit was opdat hij Hem onder de heidenen zou prediken (Galaten 1:15, 16), en zijn vreugde was dat hem genade was gegeven om “onder de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te prediken”. Efeziërs 3:8.

Maar het feit dat de apostelen Christus tot de last van al hun prediking hebben gemaakt, is niet onze enige garantie om Hem te verheerlijken. Zijn Naam is de enige Naam onder de hemel die aan de mensen wordt gegeven waardoor wij gered kunnen worden. Handelingen 4:12. Christus Zelf heeft verklaard dat niemand tot de Vader kan komen dan door

Hem. Johannes 14:6. Tegen Nikodemus zei Hij: 'En zoals Mozes de slang in de woestijn ophief, zo moet ook de Mensenzoon verhoogd worden; opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' Johannes 3:14, 15. Deze "verheffing" van Jezus heeft weliswaar in de eerste plaats betrekking op Zijn kruisiging, maar omvat meer dan louter een historisch feit; het betekent dat Christus moet worden "verheven" door allen die in Hem geloven, als de gekruisigde Verlosser, wiens genade en heerlijkheid voldoende zijn om in de grootste behoefte van de wereld te voorzien; het betekent dat Hij "verheven" moet worden in al Zijn buitengewone lieflijkheid en macht als "God met ons", zodat Zijn Goddelijke aantrekkelijkheid aldus allen tot Hem kan trekken. Zie Johannes 12:32.

De aansporing om Jezus te beschouwen, en ook de reden daarvoor, worden gegeven in Hebrëeën 12:1-3: "Laten ook wij, nu wij door zo'n menigte van getuigen omringd worden, alle last en de zonde afleggen, die ons zo gemakkelijk verstrikt. En laten wij met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt, kijkend naar Jezus, de Auteur en Voleinder van ons geloof; Die vanwege de vreugde die Hem werd voorgesteld het kruis heeft verdragen, de schande heeft veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God. Want denk eens aan Hem die zulke tegenspraak van zondaars tegen Zichzelf heeft doorstaan, opdat u niet vermoeid en zwak van geest wordt." Alleen door voortdurend en onder gebed Jezus te beschouwen zoals Hij in de Bijbel is geopenbaard, kunnen we voorkomen dat we moe worden van het goede doen en dat we onderweg niet neervallen.

Nogmaals, we moeten Jezus in overweging nemen, omdat in Hem “alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn”. Kolossenzen 2:3. Iedereen die wijsheid mist, wordt opgedragen om het aan God te vragen, die aan alle mensen royaal geeft en geen verwijten maakt, en de belofte is dat het hem gegeven zal worden, maar de verlangde wijsheid kan alleen in Christus verkregen worden. De wijsheid die niet uit Christus voortkomt en die als gevolg daarvan niet naar Hem leidt, is alleen maar dwaasheid, want God, als de Bron van alle dingen, is de Auteur van wijsheid; onwetendheid over God is de ergste soort dwaasheid (Romeinen 1:21, 22) en alle schatten van wijsheid en kennis zijn verborgen in Christus, zodat hij die alleen de wijsheid van deze wereld heeft, in werkelijkheid niets weet. En aangezien alle macht in hemel en op aarde aan Christus is gegeven, verklaart de apostel Paulus dat Christus “de kracht van God en de wijsheid van God” is. 1 Korintiërs 1:24.

Er is echter één tekst die kort alles samenvat wat Christus voor de mens is en die de meest alomvattende reden geeft om Hem te beschouwen: “Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons door God is geworden tot wijsheid, en rechtvaardigheid, en heiliging, en verlossing.” 1 Korintiërs 1:30. Wij zijn onwetend, goddeloos verloren. Christus is voor ons wijsheid, gerechtigheid en verlossing. Wat een bereik! Van onwetendheid en zonde naar gerechtigheid en verlossing. Het hoogste verlangen of de hoogste behoefte van de mens kan niet buiten de grenzen reiken van wat Christus voor ons is en wat Hij alleen voor ons is. Dit is voldoende reden waarom de ogen van allen op Hem gericht zouden moeten zijn.

1. Hoe Moeten Wij Christus Beschouwen?

Maar *hoe* moeten we Christus beschouwen? Net zoals Hij Zichzelf aan de wereld heeft geopenbaard, overeenkomstig het getuigenis dat Hij over Zichzelf heeft afgelegd. In die prachtige toespraak, opgetekend in het vijfde hoofdstuk van Johannes, zei Jezus: “Want zoals de Vader de doden opwekt en levend maakt; zo maakt de Zoon levend wie Hij wil. Want de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon toevertrouwd; dat alle mensen de Zoon moeten eren, zoals zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert de Vader niet die Hem gezonden heeft.” Verzen 21-23.

Aan Christus is het hoogste voorrecht toevertrouwd: dat van het oordeel. Hij moet dezelfde eer krijgen die God toekomt en om de reden dat Hij God is. De geliefde discipel getuigt hiervan: “In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God” Johannes 1:1. Dat dit goddelijke Woord niemand anders is dan Jezus Christus, blijkt duidelijk uit vers 14: “En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.”

Het Woord was “in den beginne”. De geest van de mens kan de eeuwen die in deze zin worden beschreven niet bevatten. Het is de mens niet gegeven te weten wanneer of hoe de Zoon werd verwekt; maar we weten dat Hij het goddelijke Woord was, niet alleen voordat Hij naar deze aarde kwam om te sterven, maar zelfs voordat de wereld werd geschapen. Vlak voor Zijn kruisiging bad Hij: “En nu, O Vader, verheerlijk

Mij met Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld bestond.” Johannes 17:5. En meer dan zeventienhonderd jaar vóór Zijn eerste komst werd Zijn komst aldus voorspeld door het woord van inspiratie: “Maar gij, Bethlehem Efrata, zijt ongetwijfeld klein onder de duizenden van Juda, maar uit u zal Mij voortkomen die in Israël Heerser zal zijn; Wiens uitgang is van oudsher, van de dagen der eeuwigheid.” Micha 5:2. We weten dat Christus “voortging en van God kwam” (Johannes 8:42), maar het was zo ver terug in de eeuwen van de eeuwigheid dat het ver buiten het bereik van de menselijke geest lag.

2. Is Christus God?

Op veel plaatsen in de Bijbel wordt Christus God genoemd. De psalmist zegt: “De machtige God, namelijk de Heere (Jehovah), heeft gesproken en de aarde geroepen vanaf de opkomst van de zon tot haar ondergang. Vanuit Sion, de volmaaktheid van schoonheid, heeft God geschene. Onze God zal komen en zal niet zwijgen; een vuur zal voor Zijn aangezicht verteren, en het zal zeer stormachtig rondom Hem zijn. Hij zal naar de hemel van boven roepen, en naar de aarde, om over Zijn volk recht te spreken. Verzamel Mijn heiligen voor Mij; degenen die een verbond met Mij hebben gesloten door opoffering. En de hemel zal Zijn gerechtigheid verkondigen; want God oordeelt Zelf.” Psalm 50:1-6.

Dat deze passage betrekking heeft op Christus kan bekend worden 1) door het reeds geleerde feit, dat alle oordeel aan de Zoon is toevertrouwd, en 2) door het feit dat het bij de wederkomst van Christus is dat Hij Zijn engelen zendt om Zijn uitverkorenen uit de vier windstreken te verzamelen. Mattheüs 24:31. “Onze God zal komen en zal niet zwijgen.” Nee. Want wanneer de Heere Zelf uit de hemel neerdaalt, zal dat “met een roep, met de Stem van de Aartsengel en met de bazuin van God” zijn. 1 Thessalonicenzen 4:16. Deze roep zal de stem van de Zoon van God zijn, die gehoord zal worden door allen die zich in hun graven bevinden en die ervoor zal zorgen dat ze tevoorschijn komen. Johannes 5:28, 29. Met de levende rechtvaardigen zullen zij worden opgenomen om de Heere in de lucht te ontmoeten, om voor altijd bij Hem te zijn, “en dit zal onze vergadering tot Hem” vormen. 2 Thessalonicenzen 2:1.

Vergelijk Psalm 50:5; Mattheüs 24:31 en 1 Thessalonicenzen 4:16.

“Een vuur zal voor Zijn aangezicht verteren, en het zal zeer stormachtig rondom Hem zijn”, want wanneer de Heere Jezus vanuit de hemel geopenbaard zal worden met Zijn machtige engelen, zal het zijn “in vlamvend vuur, wraak nemend over hen die God niet kennen en die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzamen.” 2 Thessalonicenzen 1:8. We weten dus dat Psalm 50:1-6 een levendige beschrijving is van de wederkomst van Christus voor de redding van Zijn volk. Als Hij komt, zal het zijn als “de machtige God”. Vergelijk Habakuk 3.

Dit is een van Zijn rechtmatige titels. Lang vóór de eerste komst van Christus sprak de profeet Jesaja deze troostende woorden tot Israël: “Want ons is een Kind geboren, ons is een Zoon gegeven; en de regering zal op Zijn schouder rusten; en Zijn Naam zal Wonderbaarlijk, Raadsman, de machtige God, de eeuwige Vader, de Vredevorst genoemd worden.” Jesaja 9:6.

Dit zijn niet simpelweg de woorden van Jesaja; het zijn de woorden van de Geest van God. God heeft Hem, rechtstreeks tot de Zoon gericht, met dezelfde titel genoemd. In Psalm 45:6 lezen we deze woorden: “Uw troon, o God, is voor eeuwig en altijd; de scepter van Uw Koninkrijk is een scepter van gerechtigheid.” De gewone lezer kan dit eenvoudig opvatten als de toeschrijving van de lof aan God door de psalmist, maar als we ons tot het Nieuwe Testament wenden, ontdekken we dat het veel meer is. We ontdekken dat God de

Vader de Spreker is en dat Hij zich tot de Zoon richt en Hem God noemt. Zie Hebreëën 1:1-8.

Deze naam werd niet aan Christus gegeven als gevolg van een of andere grote prestatie, maar het is van Hem door erfrecht. Sprekend over de macht en grootheid van Christus zegt de schrijver aan de Hebreëën dat Hij zoveel beter is gemaakt dan de engelen, omdat “Hij *door erfenis* een voortreffelijkere Naam heeft verkregen dan zij.” Hebreëën 1:4. Een zoon neemt altijd wetmatig de naam van de vader aan; en Christus heeft als de “eniggeboren Zoon van God” wetmatig dezelfde Naam. Ook is een zoon in meer of mindere mate een reproductie van de vader; hij heeft tot op zekere hoogte de kenmerken en persoonlijke eigenschappen van zijn vader; niet in perfectie, omdat er geen perfecte voortplanting onder de mensheid bestaat. Maar er is geen onvolmaaktheid in God, noch in enig van Zijn werken, en dus is Christus het “uitdrukkelijke beeld” van de persoon van de Vader. Hebreëën 1:3. Als de Zoon van de op zichzelf bestaande God, bezit Hij van nature alle eigenschappen van de Godheid.

Het is waar dat er veel zonen van God zijn, maar Christus is de “eniggeboren Zoon van God”, en daarom de Zoon van God in die zin dat geen ander wezen ooit was of ooit kan zijn. De engelen zijn door de schepping zonen van God, net als Adam (Job 38:7; Lukas 3:38); christenen zijn door adoptie zonen van God (Romeinen 8:14, 15), maar Christus is door geboorte de Zoon van God. De schrijver aan de Hebreëën laat verder zien dat de positie van de Zoon van God niet de positie is waartoe Christus is verheven, maar dat het een positie is die Hij rechtmatig heeft. Hij zegt dat Mozes trouw was in het hele

huis van God, als dienaar, “maar Christus als Zoon over Zijn eigen huis.” Hebréeën 3:6. En hij stelt ook dat Christus de Bouwer van het huis is. Vers 3. Hij is het die de tempel van de Heere bouwt en de heerlijkheid draagt. Zacharia 6:12, 13.

Christus Zelf leerde op de meest nadrukkelijke wijze dat Hij God is. Toen de jongeman bij Hem kwam en Hem vroeg: “Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” Voordat Jezus op de directe vraag antwoordde, zei Hij: “Waarom noemt gij Mij goed? Er is niemand goed dan Eén, namelijk God.” Markus 10:17, 18. Wat bedoelde Jezus met deze woorden? Bedoelde Hij de benaming zoals die op Hemzelf werd toegepast, van de hand te wijzen? Bedoelde Hij te zeggen dat Hij niet absoluut goed was? Was het een kleinerende beoordeling van Zichzelf? Absoluut niet, want Christus was volledig goed. Tegen de Joden, die er voortdurend op uit waren om in Hem een tekortkoming te ontdekken waarvan zij Hem konden beschuldigen, zei Hij vrijmoedig: “Wie van u overtuigt Mij van zonde?” Johannes 8:46. In de hele Joodse natie was geen man te vinden die Hem ooit iets had zien doen of Hem een woord had horen uitspreken dat zelfs maar de schijn van kwaad had, en degenen die vastbesloten waren Hem te veroordelen konden dat alleen doen door valse getuigen in te huren. Petrus zegt dat Hij “geen zonde heeft begaan, en dat er geen bedrog in Zijn mond is gevonden.” 1 Petrus 2:22. Paulus zegt dat Hij “geen zonde kende”. 2 Korintiërs 5:21. De Psalmist zegt: “Hij is mijn Rots en er is geen onrechtvaardigheid in Hem.” Psalm 92:15. En Johannes zegt: “Gij weet dat Hij geopenbaard werd om onze zonden weg te nemen, en in Hem is geen zonde.” 1 Johannes 3:5.

Christus kan Zichzelf niet verloochenen, daarom kon Hij niet zeggen dat Hij niet goed was. Hij is en was absoluut goed, de perfectie van goedheid. En aangezien er niemand goed is dan God, en Christus goed is, volgt hieruit dat Christus God is en dat dit is wat Hij de jongeman bedoelde te leren.

Dit was wat Hij de discipelen leerde. Toen Filippus tegen Jezus zei: “Heere, laat ons de Vader zien, en dat is voor ons voldoende”, zei Jezus tegen hem: “Ben ik nu zo lang bij u, en kent u mij nog niet, Filippus? Hij die Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien; En hoe zegt u dan: Toon ons de Vader?” Johannes 14:8, 9. Dit is net zo nadrukkelijk als toen Hij zei: “Ik en Mijn Vader zijn één.” Johannes 10:30. Christus was zo werkelijk God, zelfs toen Hij hier onder de mensen was, dat Hij, toen Hem gevraagd werd de Vader tentoon te stellen, kon zeggen: Kijk naar Mij. En dit doet ons denken aan de uitspraak dat toen de Vader de Eerstgeborene in de wereld bracht, Hij zei: “En laten alle engelen van God Hem aanbidden.” Hebreëën 1:6. Het was niet eenvoudigweg dat, toen Christus de heerlijkheid van de Vader deelde voordat de wereld bestond, Hij recht had op eerbetoon, maar zelfs toen Hij als Kind in Bethlehem kwam, werden al de engelen van God bevolen Hem te aanbidden.

De Joden begrepen de leer van Christus over Zichzelf niet verkeerd. Toen Hij verklaarde dat Hij één was met de Vader, namen de Joden stenen op om Hem te stenigen, en toen Hij hen vroeg om welke van Zijn goede werken zij Hem probeerden te stenigen, antwoordden zij: “Voor een goed werk stenigen wij u niet; maar wegens godslastering; en omdat u, als mens, uzelf tot God maakt.” Johannes 10:33. Als Hij was geweest

zoals zij Hem zagen, een gewoon mens, zouden Zijn woorden inderdaad godslastering zijn geweest, maar Hij was God.

Het doel van Christus was, toen Hij naar de aarde kwam, om God aan de mensen te openbaren, zodat zij tot Hem konden komen. Zo zegt de apostel Paulus dat “God in Christus was en de wereld met Zichzelf verzoende” (2 Korintiërs 5:19), en in Johannes lezen we dat het Woord, dat God was, “vlees werd gemaakt.” Johannes 1:1, 14. In hetzelfde verband wordt gezegd: “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die in de boezem van de Vader is, heeft Hem verklaard” (of Hem bekend gemaakt). Johannes 1:18.

Let op de uitdrukking: “de eniggeboren Zoon, die in de boezem van de Vader is.” Hij heeft daar Zijn verblijfplaats, en Hij *is* daar als een deel van de Godheid, zowel op aarde als in de hemel. Het gebruik van de tegenwoordige tijd impliceert een voortbestaan. Het brengt hetzelfde idee naar voren dat vervat zit in de uitspraak van Jezus aan de Joden in Johannes 8:58: “Vóór Abraham was, ben Ik.” En dit toont opnieuw Zijn identiteit aan met Degene die aan Mozes verscheen in de brandende braamstruik, Die verklaarde dat Zijn naam “IK BEN DIE IK BEN” was.

En tenslotte hebben we de geïnspireerde woorden van de apostel Paulus over Jezus Christus: “Het heeft de Vader behaagd dat in Hem alle volheid zou wonen” Kolossenzen 1:19. Wat deze volheid is die in Christus woont, leren we uit het volgende hoofdstuk, waar ons wordt verteld dat “in Hem de hele volheid van de Godheid lichamenlijk woont.” Kolossenzen 2:9. Dit is het meest absolute en onweerlegbare getuigenis

van het feit dat Christus van nature alle eigenschappen van goddelijkheid bezit. Het feit van de goddelijkheid van Christus zal ook heel duidelijk naar voren komen als we verdergaan met het overdenken in de volgende hoofdstukken.

3. Christus als Schepper

Onmiddellijk na de vaak geciteerde tekst die zegt dat Christus, het Woord, God is, lezen we dat “alle dingen door Hem zijn gemaakt; en zonder hem is er niets gemaakt dat gemaakt is.” Johannes 1:3. Deze uitspraak kan deze verklaring niet duidelijker maken dan ze is, daarom gaan we naar de woorden in Hebreeën 1:1-4: “God, ... Die in deze laatste dagen tot ons gesproken heeft door Zijn Zoon, Die Hij tot erfgenaam van alle dingen heeft aangesteld, door wie Hij ook de werelden heeft gemaakt; Die, zijnde de glans van Zijn heerlijkheid en het uitdrukkelijke beeld van Zijn Persoon, en alles in stand houdende door het woord van Zijn macht, toen Hij door Zichzelf onze zonden had gereinigd, is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge; die zoveel beter is gemaakt dan de engelen, daar Hij door erfenis een voortreffelijker Naam heeft verkregen dan zij.”

Nog nadrukkelijker dan dit zijn de woorden van de apostel Paulus tot de Kolossenzen. Sprekend over Christus als Degene door Wie wij de verlossing hebben, beschrijft hij Hem als Degene “Die het beeld is van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van alle schepselen; want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, zichtbare en onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen; en Hij is vóór alles en door Hem bestaan alle dingen.” Kolossenzen 1:15-17.

Deze prachtige tekst moet zorgvuldig worden bestudeerd en vaak worden overwogen. Er blijft niets in het universum over

dat Christus niet geschapen heeft. Hij maakte alles in de hemel en alles op aarde; Hij heeft alles gemaakt wat gezien kan worden, en alles wat niet gezien kan worden; de tronen en heerschappijen, en de overheden en de machten in de hemel, zijn voor hun bestaan allemaal van Hem afhankelijk. En zoals Hij vóór alle dingen en hun Schepper is, zo bestaan door Hem alle dingen of blijven ze bij elkaar. Dit komt overeen met wat in Hebreeën 1:3 wordt gezegd, dat Hij alle dingen in stand houdt door het woord van Zijn macht. Door een woord zijn de hemelen gemaakt en datzelfde woord houdt ze op hun plaats en behoedt ze voor vernietiging.

We kunnen in dit verband onmogelijk Jesaja 40:25, 26 weglaten: “Met wie zult gij Mij vergelijken, of zal Ik gelijk zijn? zegt de Heilige. Hef uw ogen omhoog en zie Wie deze dingen heeft geschapen, Die hun heir bij getal uitbrengt; Hij noemt ze allemaal bij naam door de grootheid van Zijn macht, want Hij is sterk in kracht; niet één faalt.” Of, zoals de Joodse vertaling het krachtiger weergeeft: “Van Hem, die groot is in macht en sterk in kracht, ontkomt niemand.” Dat Christus de Heilige is die aldus de heerschen van de hemel bij hun naam noemt en hen op hun plaats houdt, blijkt duidelijk uit andere gedeelten van hetzelfde hoofdstuk. Hij is Degene voor Wie gezegd werd: “Bereid de weg van de Heere, maak een rechte weg in de woestijn voor onze God.” Hij is Degene die met sterke hand komt en Zijn beloning bij zich heeft; Degene die als een Herder Zijn kudde weidt en de lammeren in Zijn boezem draagt.

Nog één verklaring over Christus als Schepper moet volstaan. Het is het getuigenis van de Vader Zelf. In het eerste hoofd-

stuk van Hebreeën lezen we dat God tot ons heeft gesproken door Zijn Zoon; dat Hij van Hem zei: “Laat al de engelen van God Hem aanbidden”, en van de engelen zegt Hij: “Die van Zijn engelen geesten maakt en van Zijn dienaren een vuurvlam”, maar dat Hij tegen de Zoon zegt: “Uw troon , O God, is voor eeuwig en altijd; een scepter van gerechtigheid is de scepter van Uw koninkrijk.” En God zegt verder: “Gij, Heere, hebt in het begin de aarde gegrondvest, en de hemel is het werk van Uw handen.” Hebreeën 1:8-10. Hier zien we dat de Vader de Zoon aanspreekt als God en tegen Hem zegt: U hebt de fundamenteën van de aarde gelegd, en de hemel is het werk van Uw handen. Als de Vader Zelf deze eer aan de Zoon geeft, wat is dan de mens, dat hij Hem die eer zou onthouden? Hiermee kunnen we het directe getuigenis over de goddelijkheid van Christus en het feit dat Hij de Schepper van alle dingen is, afsluiten.

Een woord van waarschuwing is hier wellicht op zijn plaats. Laat niemand zich voorstellen dat we Christus zouden verhogen ten koste van de Vader, of dat we de Vader zouden negeren. Dat kan niet, want hun belangen zijn hetzelfde. Wij eren de Vader door de Zoon te eren. We zijn ons bewust van de woorden van Paulus: “Voor ons is er maar één God, de Vader, van Wie alle dingen zijn en wij in Hem; en één Heere Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem.” (1 Korintiërs 8:6); zoals we al hebben geciteerd: het was door Hem dat God de werelden heeft gemaakt. Alle dingen komen uiteindelijk voort uit God, de Vader; ook Christus zelf was afkomstig en voortgekomen uit de Vader, maar het heeft de Vader behaagd dat in Hem alle volheid zou wonen, en dat Hij de directe, onmiddellijke Agent zou zijn in elke scheppings-

daad. Ons doel in dit onderzoek is om Christus' rechtmatige positie van gelijkheid met de Vader uiteen te zetten, zodat Zijn macht om te verlossen des te beter gewaardeerd kan worden.

4. Is Christus een Geschapen Wezen?

Voordat we overgaan tot enkele van de praktische lessen die we uit deze waarheden kunnen leren, moeten we een paar ogenblikken stilstaan bij een mening die wordt aangehangen door velen die Christus om geen enkele reden zouden willen ontoren, maar die door deze mening feitelijk Zijn Goddelijkheid ontkennen. Het is het idee dat Christus een geschapen Wezen is, dat door het welbehagen van God tot Zijn huidige verheven positie werd verheven. Niemand die deze opvatting erop nahoudt, kan zich een juist beeld vormen van de verheven positie die Christus werkelijk inneemt.

De visie in kwestie is gebaseerd op een misvatting van één enkele tekst, namelijk Openbaring 3:14: “En schrijf aan de engel van de kerk van Laodicea: Deze dingen zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het Begin van de schepping van God.” Dit wordt ten onrechte geïnterpreteerd als dat het zou betekenen dat Christus het eerste Wezen is dat God schiep – dat Gods scheppingswerk met Hem begon. Maar deze visie is in tegenspraak met de Schrift die stelt dat Christus Zelf alle dingen heeft geschapen. Als we zeggen dat God Zijn scheppingswerk begon door Christus te scheppen, betekent dit dat we Christus geheel buiten het scheppingswerk laten.

Het woord dat met “begin” is weergegeven, is *arche*, wat ook “hoofd” of “aanvoerder” betekent. Het komt voor in de naam van de Griekse heerser, *Archon*, in *aartsbisschop* en in het woord *aartsengel*. Neem dit laatste woord. Christus is de Aartsengel. Zie Judas 9; 1 Thessalonicenzen 4:16; Johannes

5:28, 29; Daniël 10:21. Dit betekent niet dat Hij de eerste van de engelen is, want Hij is geen engel, maar staat boven hen. Hebréeën 1:4. Het betekent dat Hij het hoofd of de Prins van de engelen is, net zoals een aartsbisschop het hoofd van de bisschoppen is. Christus is de Bevelhebber van de engelen. Zie Openbaring 19:11-14. Hij heeft de engelen geschapen. Kolossenzen 1:16. En dus betekent deze verklaring dat Hij het begin of het hoofd is van de schepping van God, dat de schepping in Hem zijn begin had; dat Hij, zoals Hij Zelf zegt, de Alfa en de Omega is, het begin en het einde, de eerste en de laatste. Openbaring 21:6; Openbaring 22:13. Hij is de bron waaruit alle dingen hun oorsprong hebben.

Ook moeten we ons niet voorstellen dat Christus een schepsel is, omdat Paulus Hem “de Eerstgeborene van ieder schepsel” noemt, (Kolossenzen 1:15) want de volgende verzen laten zien dat Hij Schepper is en geen schepsel. “Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemel zijn, en die op aarde zijn, zichtbaar en onzichtbaar, of het nu tronen zijn of heerschappijen of overheden of machten; alle dingen zijn door Hem geschapen, en voor Hem en Hij bestaat vóór alle dingen, en door Hem bestaan alle dingen.” Als Hij nu alles heeft geschapen dat ooit is geschapen en Hij bestond vóór alle geschapen dingen, dan is het duidelijk dat Hijzelf niet tot de geschapen dingen behoort. Hij staat boven de hele schepping en maakt er geen deel van uit.

De Schrift verklaart dat Christus “de eniggeboren Zoon van God” is. Hij is verwekt, niet geschapen. Het is niet aan ons om te onderzoeken wanneer Hij werd verwekt, en onze geest zou het ook niet kunnen bevatten als het ons werd verteld. De

profeet Micha maakt ons alles wat we erover kunnen weten bekend met deze woorden: “Maar gij, Bethlehem Efrata, zijt ongetwijfeld klein onder de duizenden van Juda, maar uit u zal Mij voortkomen die in Israël Heerser zal zijn; Wiens uitgang is van oudsher, van de dagen der eeuwigheid.” Micha 5:2.

Er was een tijd dat Christus voortkwam en van God kwam, uit de boezem van de Vader (Johannes 8:42; 1:18), maar die tijd lag zo ver terug in de dagen van de eeuwigheid dat het voor een eindig begrip in feite zonder begin is.

Maar het punt is dat Christus een geboren Zoon is en niet een geschapen onderdaan. Hij heeft *door erfenis* een voortreffelijkere Naam dan de engelen; Hij is “een Zoon over Zijn eigen huis”. Hebrreeën 1:4; 3:6. En aangezien Hij de eniggeboren Zoon van God is, heeft Hij het wezen en de aard van God en bezit Hij door geboorte alle eigenschappen van God, want het behaagde de Vader dat Zijn Zoon het uitdrukkelijke beeld van Zijn Persoon zou zijn en de helderheid van Zijn heerlijkheid, en gevuld met alle volheid van de Godheid. Hij heeft dus “leven in Zichzelf”. Hij bezit zelf onsterfelijkheid en kan onsterfelijkheid aan anderen verlenen. Het leven is inherent aan Hem, zodat het niet van Hem kan worden afgenomen. Maar nadat Hij het vrijwillig heeft afgelegd, kan Hij het weer opnemen. Zijn woorden zijn deze: “Daarom heeft Mijn Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven heb afgelegd, zodat Ik het weer zou kunnen opnemen. Niemand neemt het van Mij af, maar ik leg het van Mezelf af. Ik heb de macht om het af te leggen, en Ik heb de macht om het weer op te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.” Johannes 10:17, 18.

Als iemand de welbekende vraag stelt, hoe Christus onsterfelijk kan zijn en toch kan sterven, hoeven we alleen maar te zeggen dat we het niet weten. Wij pretenderen niet de oneindigheid te doorgronden. We kunnen niet begrijpen hoe Christus in het begin God kon zijn en dezelfde heerlijkheid deelde met de Vader voordat de wereld bestond en toch als baby in Bethlehem geboren kon worden. Het mysterie van de kruisiging en opstanding is het mysterie van de incarnatie. Wij kunnen niet begrijpen hoe Christus God kon zijn en toch mens kon worden ter wille van ons. Wij kunnen niet begrijpen hoe Hij de wereld uit het niets kon scheppen, noch hoe Hij de doden kan opwekken, noch hoe Hij door Zijn Geest in ons eigen hart werkt; toch geloven en weten wij deze dingen. Het zou voor ons voldoende moeten zijn om de dingen die God heeft geopenbaard als waarheid te aanvaarden, zonder te struikelen over dingen die de geest van een engel niet kan doorgronden. We verheugen ons dus in de oneindige macht en heerlijkheid waarvan de Schrift verklaart dat ze aan Christus toebehoren, zonder met ons eindige verstand zorgen te maken in een vergeefse poging om het oneindige te verklaren.

Ten slotte kennen we de Goddelijke eenheid van de Vader en de Zoon uit het feit dat beiden dezelfde Geest hebben. Nadat Paulus heeft gezegd dat zij die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen, vervolgt hij: “Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, omdat de Geest van God in u woont. Als iemand nu de Geest van Christus niet heeft, behoort hij niet tot de Zijnen.” Romeinen 8:9. Hier ontdekken we dat de Heilige Geest zowel de Geest van God als de Geest van Christus is. Christus “bevindt zich in de boezem van de Vader”,

omdat Hij van nature het wezen van God is en leven in Zichzelf heeft. Hij wordt terecht Jehova genoemd, de Zelfbestaande, en wordt aldus uitgebeeld in Jeremia 23:5, 6, waar wordt gezegd dat de rechtvaardige Spruit, Die oordeel en gerechtigheid op aarde zal voltrekken, bekend zal staan onder de Naam *Jehovah-tsidkenu* – *DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID*.

Laat daarom niemand, die Christus eert, Hem minder eer geven dan Hij de Vader geeft, want dit zou neerkomen op het onteren van de Vader, maar laten allen, samen met de engelen in de hemel, de Zoon aanbidden, zonder de angst dat zij het schepsel zouden aanbidden en dienen in plaats van de Schepper.

En nu de kwestie van de goddelijkheid van Christus nog vers in ons geheugen ligt, laten we dan nu stilstaan bij het wonderbaarlijke verhaal van Zijn vernedering.

5. God Gemanifesteerd in het Vlees

“En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.” Johannes 1:14. Geen woorden konden duidelijker aantonen dat Christus zowel God als mens was. Oorspronkelijk alleen Goddelijk, nam Hij de menselijke natuur aan en begaf Zich onder de mensen als een gewone sterveling, behalve op die momenten waarop Zijn Goddelijkheid door Hem heen scheen, zoals ter gelegenheid van de reiniging van de tempel of wanneer Zijn brandende woorden van eenvoudige waarheid zelfs Zijn vijanden bekenden dat “nooit een mens zo heeft gesproken als deze Man”.

De vernedering die Christus vrijwillig op Zich nam, wordt het beste door Paulus aan de Filippenzen uitgedrukt. “Heb deze gezindheid in u, die ook in Christus Jezus was, Die, oorspronkelijk in de gestalte van God, het niet als iets begerenswaardig (d.w.z. als iets om aan vast te houden) beschouwde om op voet van gelijkheid met God te staan, maar Zichzelf vernederde, de gestalte van een dienstknecht aannam, en de gelijkenis van mensen werd; en in de gestalte van een mens vernederd zijnde, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zelfs tot de dood, ja, de dood van het kruis.” Filippenzen 2:5-8.

De bovenstaande tekst maakt duidelijk dat het idee is dat, hoewel Christus de vorm van God had, “de helderheid van Zijn heerlijkheid en het uitdrukkelijke beeld van Zijn Persoon” (Hebreeënen 1:3), alle eigenschappen van God had en de Heerser van het universum was, en Degene was die de hele Hemel met vreugde eerde, Hij, zolang de mensen verloren en

zonder kracht waren, geen van deze dingen verlangde. Hij kon niet van Zijn heerlijkheid genieten zolang de mens een verschoppeling was, zonder hoop. Dus ontledigde Hij Zichzelf, ontdeed Zichzelf van al Zijn rijkdommen en Zijn heerlijkheid, en nam de aard van de mens op Zich, zodat Hij hem zou kunnen verlossen. En zo kunnen we de eenheid van Christus met de Vader in overeenstemming brengen met de uitspraak: “Mijn Vader is meer dan Ik.”

Het is voor ons onmogelijk te begrijpen hoe Christus, als God, Zichzelf kon vernederen tot de dood aan het kruis, en het is meer dan nutteloos voor ons om daarover te speculeren. Het enige wat we kunnen doen is de feiten aanvaarden zoals ze in de Bijbel worden gepresenteerd. Mocht de lezer het moeilijk vinden om sommige uitspraken in de Bijbel te harmoniseren over de aard van Christus, laat hem dan bedenken dat het onmogelijk zou zijn om het uit te drukken in termen die eindige geesten in staat zouden stellen om het volledig te begrijpen. Net zoals het enten van de heidenen op de stam van Israël in strijd is met de natuur, zo is veel van de Goddelijke economie een schijnbare tegenstrijd voor menselijk begrip.

Andere teksten die we zullen citeren brengen ons dichter bij het feit van de menselijkheid van Christus en wat dit voor ons betekent. We hebben al gelezen dat “het Woord vlees geworden is”, en nu zullen we lezen wat Paulus zegt over de aard van dat vlees: “Want wat de wet niet kon doen, in die zin dat zij zwak was door het vlees, zond God Zijn eigen Zoon in de gelijkenis van zondig vlees, en vanwege de zonde, veroordeelde de zonde in het vlees; opdat de gerechtigheid van de

wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.” Romeinen 8:3, 4

Onze gedachten hierover laten gaan zal voldoende zijn om iemand te laten zien dat als Christus de gelijkenis van de mens op Zich nam om de mens te kunnen verlossen, het de zondige mens moet zijn geweest naar wie Hij werd gemaakt, want het is de zondige mens die Hij kwam verlossen. De dood kon geen macht hebben over een zondeloos mens, zoals Adam was in Eden; en het kon geen macht hebben over Christus, als de Heere niet de ongerechtigheid van ons allen op Hem gelegd had. Bovendien wordt het feit dat Christus het vlees op Zich nam, niet van een zondeloos wezen, maar van een zondig mens, dat wil zeggen, dat het vlees dat Hij op Zich nam alle zwakheden en zondige neigingen had waaraan de gevallen menselijke natuur onderhevig is, wordt aangetoond door de verklaring dat Hij “*naar het vlees* uit het zaad van David gemaakt is” David had alle hartstochten van de menselijke natuur. Hij zegt over zichzelf: “Zie, ik ben in ongerechtigheid gevormd en mijn moeder heeft mij in zonde verwekt.” Psalm 51:5.

De volgende verklaring in het boek Hebrreeën is op dit punt heel duidelijk: “Want waarlijk, Hij heeft niet de aard van engelen op Zich genomen; maar Hij nam het zaad van Abraham op Zich. Daarom betaamde het Hem in alle dingen gelijk te worden aan Zijn broeders, zodat Hij een barmhartige en trouwe Hogepriester zou kunnen zijn in de dingen die God betreffen, om verzoening te brengen voor de zonden van de mensen. Want doordat Hij zelf heeft geleden onder de verzoeking, is

Hij in staat hen die verzocht worden te hulp te komen.” Hebreëën 2:16-18.

Als Hij in alle dingen gelijk was aan Zijn broeders, dan moet Hij alle zwakheden hebben geleden en onderworpen zijn geweest aan alle verzoeken van Zijn broeders. Nog twee teksten die deze kwestie zeer krachtig onder de aandacht brengen, zullen op dit punt voldoende bewijs zijn. We citeren eerst 2 Korintiërs 5:21: Want Hij (God) heeft Hem (Christus) Die geen zonde kenden, tot zonde gemaakt voor ons; opdat wij gerechtigheid van God in Hem zouden worden.

Dit is veel sterker dan de verklaring dat Hij gemaakt werd “in de gelijkenis van zondig vlees.” Hij *werd gemaakt* om zonde te zijn. Hier is hetzelfde mysterie als dat de Zoon van God zou sterven. Het vlekkeloze Lam van God, dat geen zonde kende, werd tot zonde gemaakt. Zondeloos, maar niet alleen als een zondaar beschouwd, maar feitelijk een zondige natuur op Zich nemend. Hij werd tot zonde gemaakt, zodat wij rechtvaardig zouden worden. Daarom zegt Paulus tegen de Galaten: “God heeft Zijn Zoon uitgezonden, gemaakt uit een vrouw, gemaakt onder de wet, om hen te verlossen die onder de wet stonden, zodat wij de adoptie van zonen zouden kunnen ontvangen.” Galaten 4:4, 5. “Omdat Hij zelf heeft geleden onder de verzoeking, kan Hij hen die verzocht worden te hulp komen. Want wij hebben geen Hogepriester die niet kan worden aangeraakt met het gevoel van onze zwakheden; maar werd op alle punten verzocht zoals wij, maar zonder zonde. Laten we daarom vrijmoedig tot de troon van de genade komen, zodat we barmhartigheid mogen verkrijgen en

genade kunnen vinden voor hulp in tijden van nood.” Hebreëën 2:18; 4:15, 16.

Nog één punt en dan kunnen we de hele les leren die we zouden moeten leren uit het feit dat “het Woord vlees geworden is en onder ons heeft gewoond.” Hoe kon het dat Christus aldus “met zwakheid werd omringd” (Hebreëën 5:2) en nog steeds geen zonde kende? Sommigen hebben tijdens het lezen misschien gedacht dat we het karakter van Jezus kleineren door Hem naar het niveau van de zondige mens te verlagen. Integendeel, we verhogen eenvoudigweg de “goddelijke kracht” van onze gezegende Verlosser, die Zelf vrijwillig afdaalde naar het niveau van de zondige mens, zodat Hij de mens zou kunnen verheffen tot Zijn eigen vlekkeloze zuiverheid, die Hij onder de meest ongunstige omstandigheden behield. Zijn menselijkheid versluierte slechts Zijn Goddelijke natuur, waardoor Hij onafscheidelijk verbonden was met de onzichtbare God en die meer dan in staat was de zwakheden van het vlees te weerstaan. In Zijn hele leven was een strijd. Het vlees, gedreven door de vijand van alle gerechtigheid, zou tot zonde neigen, maar toch koesterde Zijn Goddelijke natuur geen moment een kwaadaardig verlangen, noch wankelde Zijn Goddelijke macht ook maar voor een moment. Na in het vlees alles te hebben geleden wat mensen maar kunnen lijden, keerde Hij net zo vlekkeloos terug naar de troon van de Vader als toen Hij de hoven van heerlijkheid verliet. Toen Hij in het graf lag, onder de macht van de dood, “was het onmogelijk dat Hij daaraan vastgehouden zou worden”, omdat Hij “geen zonde kende”.

Maar iemand zal zeggen: “Ik zie hier geen troost in voor mij. Zeker, ik heb een voorbeeld, maar ik kan het niet volgen, want

ik heb niet de macht die Christus had. Hij was God, zelfs toen Hij hier op aarde was; Ik ben maar een mens.” Ja, maar u kunt dezelfde macht hebben als Hij, als u dat wilt. Hij werd “door zwakheid omringd”, maar toch “zondigde Hij niet”, vanwege de goddelijke kracht die voortdurend in Hem woonde. Luister nu naar de geïnspireerde woorden van de apostel Paulus en ontdek wat ons voorrecht is: “Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, van Wie het gehele geslacht in de hemel en op de aarde genoemd wordt, dat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woont; Opdat gij, geworteld en gegrond in de liefde, in staat mag zijn met alle heiligen te begrijpen wat de breedte, de lengte, de diepte en de hoogte is, en de liefde van Christus te kennen, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld mag worden met al de volheid van God. Efeziërs 3:14-19.

Wie zou om meer kunnen vragen? Christus, in Wie de hele volheid van de Godheid lichamelijk woont, mag in ons hart wonen, zodat we vervuld mogen worden met de hele volheid van God. Wat een prachtige belofte! Hij wordt “geraakt door het gevoel van onze zwakheid”. Dat wil zeggen, nadat Hij al het zondige vlees heeft ondergaan waar Hij de erfgenaam van is, weet Hij er alles van en identificeert Hij Zichzelf zo nauw met Zijn kinderen dat alles wat op hen drukt een soortgelijke indruk op Hem maakt en Hij weet hoeveel Goddelijke kracht nodig is om het te weerstaan, en als wij maar oprecht de “goddeloosheid en wereldse begeerten” willen verloochenen, is Hij in staat en bereid om ons kracht te geven “overvloedig, boven alles wat wij vragen of denken”. Alle kracht die Christus

van nature in zich had wonen, mogen wij door genade in ons hebben wonen, want Hij schenkt ze ons uit vrije wil.

Laat dan de vermoeide, zwakke, door zonde onderdrukte zielen moed vatten. Laat hen “vrijmoedig tot de troon der genade komen”, waar ze zeker genade zullen vinden om hulp te krijgen in tijden van nood, omdat die behoefte door onze Heiland gevoeld wordt in die tijd van nood. Hij wordt “geraakt door het gevoel van onze zwakheid”. Als het simpelweg was dat Hij achttienhonderd jaar geleden heeft geleden, zouden we kunnen vrezen dat Hij een deel van de zwakheden is vergeten, maar nee, juist de verzoeking die op u drukt, raakt Hem. Zijn wonden zijn altijd vers, en Hij leeft altijd om voor u te pleiten.

Wat een prachtige mogelijkheden zijn er voor de christen! Tot welke hoogten van heiligheid kan hij bereiken! Hoezeer Satan ook tegen hem strijdt en hem aanvalt waar het vlees het zwakst is, hij kan in de schaduw van de Almachtige blijven en vervuld worden met de volheid van Gods kracht. Degene die sterker is dan Satan kan voortdurend in zijn hart wonen en dus kan hij zeggen, terwijl hij naar Satans aanvallen kijkt als vanuit een sterke vesting: “Ik kan alles door Christus, Die mij kracht geeft.”

6. Belangrijke Praktische Lessen

Het is niet slechts een mooie theorie, of louter een dogma, dat we Christus als God en Schepper moeten beschouwen. Elke leerstelling van de Bijbel is voor ons praktische voordeel en moet voor dat doel bestudeerd worden. Laten we eerst eens kijken welk verband deze leer onderhoudt met het centrale gebod van de wet van God. In Genesis 2:1-3 vinden we deze woorden die het verslag van de schepping afsluiten: “Alzo werden de hemelen en de aarde voleindigd en al hun heir. En op de zevende dag voleindigde God Zijn werk, dat Hij gemaakt had; en Hij rustte op de zevende dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had. En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop rustte van al Zijn werk, dat God geschapen en gemaakt had.” Dit is hetzelfde als wat we vinden in het vierde gebod, in Exodus 20:8-11.

Hierin ontdekken we, wat het meest natuurlijk is, dat hetzelfde Wezen dat schiep, rustte. Hij die zes dagen werkte aan het scheppen van de aarde, rustte op de zevende en zegende en heiligde haar. Maar we hebben al geleerd dat God de Vader de werelden heeft geschapen door Zijn Zoon Jezus Christus en dat Christus alles heeft geschapen wat een bestaan heeft. Daarom is de conclusie onvermijdelijk dat Christus op die eerste zevende dag aan het einde van de zes dagen van de schepping rustte en deze zegende en heiligde. De zevende dag – de Sabbat – is dus nadrukkelijk de dag des Heeren. Toen Jezus tegen de sarcastische Farizeeën zei: “Want de Mensenzoon is Heere, *ook van de sabbatdag*” (Mattheüs 12:8), verklaarde Hij Zijn heerschappij over dezelfde dag die zij wat vorm betreft zo nauwgezet hadden nageleefd, en Hij deed dit

in woorden die aantonen dat Hij het als Zijn teken van autoriteit beschouwde, als bewijs van het feit dat Hij meer was dan de tempel. De zevende dag is dus de door God aangewezen herdenking van de schepping. Het is de meest geëerde van alle dagen, omdat het haar bijzondere missie is om de creatieve kracht van God in herinnering te brengen, die voor de mens het enige bewijs is van Zijn goddelijkheid. En dus toen Christus zei dat de Mensenzoon ook van de Sabbat de Heere is, maakte Hij aanspraak op een hoge onderscheiding namelijk niets minder dan de Schepper te zijn, van wiens goddelijkheid die dag een gedenkteken is.

Wat moeten we dan zeggen over de vaak gemaakte suggestie dat Christus de dag van de Sabbat veranderde van een dag waarop de voltooide schepping wordt herdacht, in een dag die niet zo'n betekenis heeft? Simpelweg dit: dat als Christus de Sabbat zou veranderen of afschaffen, dit zou neerkomen op het vernietigen van datgene wat aan Zijn Goddelijkheid doet denken. Als Christus de Sabbat had afgeschaft, zou Hij het werk van Zijn eigen handen ongedaan hebben gemaakt en dus tegen Zichzelf hebben gewerkt, en een koninkrijk dat tegen zichzelf verdeeld is, kan niet standhouden. Maar Christus "kan Zichzelf niet verloochenen", en daarom veranderde Hij geen jota van wat Hij Zelf had aangewezen en dat, door te getuigen van Zijn Goddelijkheid, aantoonde dat Hij waardig is eer te ontvangen boven alle goden van de heidenen. Het zou voor Christus net zo onmogelijk zijn geweest om de Sabbat te veranderen als het zou zijn geweest om het feit te veranderen dat Hij alle dingen in zes dagen schiep en op de zevende dag rustte.

Nogmaals, de vaak herhaalde verklaringen dat de Heere de Schepper is, zijn bedoeld als een bron van kracht. Merk op hoe schepping en verlossing met elkaar verbonden zijn in het eerste hoofdstuk van Kolossenzen. Om het punt volledig helder te krijgen, zullen we de verzen 9-19 lezen: “Om deze reden houden wij, sinds de dag dat we het hoorden, ook niet op voor u te bidden, en te verlangen dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil in alle wijsheid en geestelijk begrip; opdat u zult wandelen op een wijze de Heere waardig, naar ieders welbehagen, vruchtbaar zult zijn in elk goed werk en zult toenemen in de kennis van God; gesterkt met alle macht, overeenkomstig Zijn glorieuze macht, tot alle geduld en lankmoedigheid met vreugde; met dankzegging aan de Vader, die ons geschikt heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht; Die ons heeft verlost uit de macht van de duisternis en ons heeft overgebracht naar het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon; in Wie wij verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving van zonden; Die het beeld is van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van ieder schepsel; want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemel zijn, en die op aarde zijn, zichtbaar en onzichtbaar, of het nu tronen zijn, of heerschappijen, of overheden, of machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen; en Hij bestaat vóór alle dingen, en in Hem bestaan alle dingen. En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente; Hij is het begin, de Eerstgeborene uit de dood; dat Hij in alle dingen de Eerste zou zijn. Want het behaagde de Vader dat in Hem alle volheid wonen zou.” Kolossenzen 1:9-19

Het is geen toeval dat de prachtige verklaring over Christus als Schepper verband houdt met de verklaring dat wij in Hem de verlossing hebben. Nee. Wanneer de apostel zijn verlangen kenbaar maakt dat wij “met alle macht versterkt zullen worden, overeenkomstig Zijn glorieuze kracht”, laat hij ons weten wat die glorieuze kracht is. Als hij ons vertelt dat we verlost zijn van de macht van de duisternis, laat hij ons iets weten over de macht van de Verlosser. Het is voor onze troost dat ons wordt verteld dat het hoofd van de gemeente de Schepper van alle dingen is. Er wordt ons verteld dat Hij alle dingen in stand houdt door het woord van Zijn macht (Hebreeën 1:3), zodat we kunnen rusten in de zekerheid dat “De Hand die de hele natuur draagt, Zijn kinderen goed zal bewaken.”

Let op het verband met Jesaja 40:26. Het hoofdstuk presenteert de wonderbaarlijke wijsheid en macht van Christus, door het hele hemelse leger bij namen te noemen en hen allen op hun plaats te houden, door de grootheid van Zijn macht en de kracht van Zijn macht, en vraagt vervolgens: “Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt gij, o Israël: Mijn weg is verborgen voor de Heere, en mijn oordeel is voorbijgegaan aan mijn God? Hebt gij niet geweten? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, niet verslapt, noch vermoeid wordt? Er is geen doorgronding van Zijn inzicht” Integendeel: “Hij geeft macht aan de zwakken; en voor hen die geen kracht hebben, vermeerderd Hij de sterkte.” Zijn kracht is in feite het vermogen om alles uit het niets te creëren; daarom kan Hij wonderen verrichten door hen die geen kracht hebben. Hij kan kracht uit zwakte halen. Alles wat ertoe dient om de scheppende kracht

van Christus voor ogen te houden, moet er dus toe strekken onze geestelijke kracht en moed te vernieuwen.

En dit is slechts het ontwerp van de Sabbat. Lees de tweeënegentigste Psalm, die de titel draagt van een Psalm van de Sabbatdag. De eerste vier verzen zijn deze: “Het is een goede zaak de Heere te danken en lof te zingen voor uw Naam, o Allerhoogste; om in de ochtend uw liefdevolle vriendelijkheid en elke avond uw trouw te tonen, op een instrument met tien snaren en op het psalterium; op de harp met een plechtig geluid. Want Gij, Heere, hebt mij blij gemaakt door Uw werk; Ik zal zegevieren in de werken van Uw handen.”

Wat heeft dit met de Sabbat te maken? Precies dit: de Sabbat is de herdenking van de schepping. De Heere zegt: “Bovendien heb Ik hun ook Mijn sabbatten gegeven, als een teken tussen Mij en hen, zodat ze zouden weten dat Ik de Heere ben die hen heiligt.” Ezechiël 20:12. De psalmist hield de Sabbat zoals God het had bedoeld: door te mediteren over de schepping en de wonderbaarlijke macht en goedheid van God die daarin tentoon werd gespreid. En toen hij daaraan dacht, realiseerde hij zich dat de God die de lilies bekleedt met een heerlijkheid welke die van Salomo overtreft, nog veel meer zorgt voor Zijn intelligente schepselen, en terwijl hij naar de hemelen keek, die de macht en heerlijkheid van God laten zien, en besepte dat ze uit het niets tot stand waren gekomen, kwam de bemoedigende gedachte bij hem op dat dezelfde kracht in hem zou werken om hem van menselijke zwakheid te verlossen. Daarom was hij blij en zegevierde hij in het werk van Gods handen. De kennis van Gods macht die tot hem kwam door een contemplatie van de schepping, vervulde

hem met moed, toen hij beseftte dat dezelfde macht tot zijn beschikking stond, en door in geloof die macht aan te grijpen, behaalde hij er overwinningen door. En dit is het ontwerp van de Sabbat; het is bedoeld om de mens tot een reddende kennis van God te brengen.

Het argument, kort en bondig geformuleerd, is dit:

1. Geloof in God wordt voortgebracht door kennis van Zijn macht; Hem wantrouwen impliceert onwetendheid over Zijn vermogen om Zijn beloften na te komen; ons geloof in Hem moet in verhouding staan tot onze werkelijke kennis van Zijn macht.

2. Een intelligente contemplatie van Gods schepping geeft ons een waar begrip van Zijn macht, want Zijn eeuwige macht en Godheid worden begrepen door de dingen die Hij gemaakt heeft. Romeinen 1:20.

3. Het is geloof dat overwinning geeft (1 Johannes 5:4); Daarom behalen wij de overwinning of triomf door de werken van Zijn handen, aangezien geloof voortkomt uit het leren van de kracht van God uit Zijn woord en uit de dingen die Hij heeft gemaakt. De Sabbat, die de herdenking van de schepping is, is daarom, als hij op de juiste wijze wordt nageleefd, een bron van de grootste versterking van de christen in de strijd.

Dit is de strekking van Ezechiël 20:12. "Bovendien gaf Ik hun ook Mijn Sabbatten, als een teken tussen Mij en hen, zodat ze zouden weten dat Ik de Heere ben die hen heiligt." Dat wil zeggen, wetende dat onze heiliging de wil van God is (1 Thesalonicenzen 4:3; 5:23, 24), leren we, door middel van de Sabbat, wanneer deze op de juiste manier wordt gebruikt, wat de kracht van God is die wordt uitgeoefend voor onze

heiliging. Dezelfde kracht die naar voren werd gebracht om de werelden te scheppen, wordt naar voren gebracht voor de heiliging van degenen die zich overgeven aan de wil van God. Wanneer deze gedachte volledig wordt begrepen, moet zij beslist vreugde en troost in God brengen voor de oprechte ziel. In het licht hiervan kunnen we de kracht van Jesaja 58:13, 14 waarderen: “Als u uw voet afwendt van de Sabbat, van het doen van uw welbehagen op Mijn heilige dag; en de Sabbat een verrukking noemt, het heilige van de Heere, eervol; en Hem zult eren, door niet uw eigen weg te volgen, noch uw eigen plezier te vinden, noch uw eigen woorden te spreken; dan zult u zich verheugen in de Heere; en Ik zal ervoor zorgen dat u op de hoogten van de aarde rijdt en u voedt met de erfenis van uw vader Jakob; want de mond des Heeren heeft het gesproken.” Dat wil zeggen, als de Sabbat gehouden wordt volgens Gods plan, als een gedachtenis aan Zijn scheppende kracht, als een herinnering aan de Goddelijke kracht die wordt ingezet voor de redding van Zijn volk, de ziel, die triomfeert in het werk van Zijn handen, moet zich verheugen in de Heere. En dus is de Sabbat het grote steunpunt voor de hefboom van het geloof, die de ziel naar de hoogten van Gods troon verheft, om gemeenschap met Hem te onderhouden.

Om het in een paar woorden te zeggen, kan het als volgt worden geformuleerd: De eeuwige kracht en Godheid van de Heere worden geopenbaard in de schepping. Romeinen 1:20. Het is het vermogen om te scheppen dat de kracht van God meet. Maar het Evangelie is de kracht van God tot redding. Romeinen 1:16. Daarom openbaart het Evangelie ons eenvoudigweg de macht die werd gebruikt om de

werelden tot stand te brengen, en die nu wordt uitgeoefend voor de redding van de mens. Het is in beide gevallen dezelfde kracht.

In het licht van deze grote waarheid is er geen ruimte voor de controverse dat de verlossing groter is dan de schepping, omdat verlossing schepping is. Zie 2 Korintiërs 5:17; Efeziërs 4:24. De kracht van verlossing is de kracht van creatie; De kracht van God tot verlossing is de kracht die het menselijke niets kan nemen en er iets van kan maken wat door de eeuwen heen zal zijn, tot lof van de heerlijkheid van de genade van God. "Laat daarom degenen die lijden volgens de wil van God, het behoud van hun ziel aan Hem toevertrouwen door het goede te doen, als aan een trouwe Schepper." 1 Petrus 4:19.

7. Christus de Wetgever

“Want de Heere is onze rechter, de Heere is onze wetgever, de Heer is onze koning; Hij zal ons redden.” Jesaja 33:22.

We moeten Christus nu in een ander karakter zien, maar niet in een ander. Het is er een die natuurlijk voortvloeit uit Zijn positie als Schepper, want Degene die scheidt moet zeker gezag hebben om te leiden en te besturen. We lezen in Johannes 5:22, 23 de woorden van Christus: “De Vader oordeelt niemand, maar heeft het hele oordeel aan de Zoon toevertrouwd; dat alle mensen de Zoon moeten eren, net zoals zij de Vader eren.” Zoals Christus de manifestatie is van de Vader in de schepping, zo is Hij ook de manifestatie van de Vader in het geven en uitvoeren van de wet. Een paar teksten uit de Bijbel zullen volstaan om dit te bewijzen.

In Numeri 21:4-6 vinden we het gedeeltelijke verslag van een incident dat plaatsvond terwijl de kinderen van Israël in de wildernis waren. Laten we het lezen. “En zij reisden van de berg Hor langs de weg van de Rode Zee om het land Edom te omsingelen; en de ziel van het volk was erg ontmoedigd vanwege de weg. En het volk sprak tegen God en tegen Mozes: Waarom hebt u ons uit Egypte gevoerd om in de woestijn te sterven? Want er is geen brood en er is ook geen water; en onze ziel verafschuwt dit armzalige brood. En de Heere stuurde vurige slangen onder het volk, en zij beten het volk; en veel mensen van Israël stierven.” Het volk sprak tegen God en tegen Mozes en zei: Waarom hebt u ons naar de woestijn gebracht? Ze vonden fouten bij hun Leider. Dit is de reden waarom ze werden vernietigd door slangen. Laten we nu de

woorden van de apostel Paulus over deze zelfde gebeurtenis lezen: “Laten wij Christus ook niet verzoeken, zoals sommigen van hen ook verzochten en door slangen werden vernietigd.” 1 Korintiërs 10:9. Wat bewijst dit? Dat de Leider tegen wie zij morden Christus was. Dit wordt verder bewezen door het feit dat toen Mozes zijn lot met Israël sloot en weigerde de zoon van de dochter van Faraó genoemd te worden, hij de smaad van Christus groter rijkdom achtte dan de schatten van Egypte. Hebreëen 11:26. Lees ook 1 Korintiërs 10:4, waar Paulus zegt van de vaderen dat zij “allen dezelfde geestelijke drank dronken: want zij dronken van de geestelijke Rots die hen volgde; en die Rots was Christus.” Christus was dus de Leider van Israël uit Egypte.

Het derde hoofdstuk van Hebreëen maakt ditzelfde feit duidelijk. Hier wordt ons verteld om de Apostel en Hoge-Priester van ons geloof, Christus Jezus, te beschouwen, Die trouw was in heel Zijn huis, niet als een dienaar, maar als een Zoon over Zijn eigen huis. Verzen 1-6. Dan wordt ons verteld dat wij Zijn huis zijn als we ons vertrouwen tot het einde vasthouden. Daarom worden wij door de Heilige Geest aangespoord om Zijn stem te horen en ons hart niet te verharden, zoals de vaderen in de wildernis deden. “Want wij zijn deelgenoten van Christus geworden, als wij het begin van ons vertrouwen standvastig houden tot het einde; terwijl er wordt gezegd: Als u vandaag Zijn [Christus’] stem wilt horen, verhard uw hart dan niet, zoals bij de provocatie. Want sommigen provoceeden, toen zij het hoorden; doch niet allen, die door Mozes uit Egypte gekomen waren. Maar om wie was Hij [Christus] veertig jaar bedroefd? Waren het niet degenen die gezondigd hadden, van wie de kadavers in de woestijn vie-

len?” Verzen 14-17. Hier wordt Christus opnieuw voorgesteld als de Leider en Bevelhebber van Israël tijdens hun veertigjarige verblijf in de wildernis.

Hetzelfde wordt getoond in Jozua 5:13-15, waar ons verteld wordt dat de man die Jozua bij Jericho zag, met een getrokken zwaard in zijn hand, in antwoord op Jozua's vraag: “Zijt gij voor ons, of voor onze tegenstanders?” zei: “Neen, maar als Aanvoerder van de heirscharen des Heeren ben Ik nu gekomen.” Er zal inderdaad niemand blijken te zijn die betwist dat Christus de echte Leider van Israël was, ook al was Hij onzichtbaar. Mozes, de zichtbare leider van Israël, “verdroeg het alsof hij Hem zag die onzichtbaar is.” Het was Christus die Mozes de opdracht gaf om Zijn volk te gaan bevrijden. Lees nu Exodus 20:1-3.

“En God sprak al deze woorden en zei: Ik ben de Heere, uw God, Die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, heeft geleid. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.” Wie sprak deze woorden? Degene Die hen uit Egypte heeft gehaald. En wie was de leider van Israël uit Egypte? Het was Christus. Wie sprak dan de wet vanaf de berg Sinäi? Het was Christus, de helderheid van de heerlijkheid van de Vader en het uitdrukkelijke beeld van Zijn Persoon, die de manifestatie van God aan de mens is. Het was de Schepper van alle geschapen dingen en Degene aan Wie al het oordeel is toevertrouwd.

Dit punt kan op een andere manier worden bewezen. Wanneer de Heere komt, zal dat met een geroep zijn (1 Tessalonicenzen 4:16), dat de graven zal doorboren en de doden zal

opwekken (Johannes 5:28, 29). “De Heere zal vanuit de hemel brullen en Zijn stem verheffen vanuit Zijn heilige woonplaats; hij zal krachtig brullen over Zijn woonplaats; Hij zal een schreeuw geven, zoals zij die de druiven treden, tegen alle bewoners van de aarde. Een geluid zal zelfs tot aan de uiteinden van de aarde komen; want de Heere heeft een geschil met de natiën; hij zal pleiten met alle vlees; Hij zal de goddelozen aan het zwaard overgeven, zegt de Heere.” Jeremia 25:30, 3. Vergelijk dit met Openbaring 19:11-21, waar Christus als de Leider van de legers van de hemel, het Woord van God, Koning der koningen en Heere der heerscharen, uitgaat om de wijnpers te treden; de felheid en toorn van de Almachtige God, die alle goddelozen vernietigt. We ontdekken hier dat het Christus is Die vanuit Zijn woonplaats brult tegen alle bewoners van de aarde, wanneer Hij Zijn strijd voert met de naties. Joël voegt er nog een punt aan toe, wanneer hij zegt: “Ook de Heere zal uit Sion brullen en Zijn stem verheffen vanuit Jeruzalem; en de hemel en de aarde zullen beven.” Joël 3:16.

Uit deze teksten, waaraan nog andere kunnen worden toegevoegd, leren we dat in verband met de komst van de Heere om Zijn volk te bevrijden, Hij spreekt met een stem die de aarde en de hemel doet schudden: “De aarde zal heen en weer wankelen als een dronkaard, en zal worden weggenomen als een hut” (Jesaja 24:20), en “de hemel zal voorbijgaan met een groot lawaai” (2 Petrus 3:10). Lees nu Hebreeën 12:25, 26: “Zorg dat u Hem die spreekt niet afwijst; want als zij niet ontkwamen die Hem weigerden die op aarde sprak, zullen wij veel meer niet ontsnappen als we ons afkeren van Hem die vanuit de hemel spreekt; Wiens stem toen de aarde

deed schudden; maar nu heeft Hij het beloofd, zeggende: Nog één maal schud ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel.

De tijd dat de Stem die op aarde sprak de aarde deed schudden was toen de wet werd gesproken vanaf de Sinaï (Exodus 19:18-20; Hebrëeën 12:18-20), een gebeurtenis die vanwege de ontzagwekkendheid nooit een parallel heeft gehad en ook nooit zal hebben totdat de Heere komt met alle engelen van de hemel om Zijn volk te redden. Maar let op: Dezelfde stem die toen de aarde deed schudden, zal in de komende tijd niet alleen de aarde doen schudden, maar ook de hemel, en we hebben gezien dat het de stem van Christus is die met zo'n volume zal klinken dat hemel en aarde zullen schudden. wanneer Hij Zijn strijd voert met de naties. Daarom wordt aange-toond dat het de stem van Christus was die vanaf de Sinaï werd gehoord en de Tien Geboden verkondigde. Dit is niet meer dan wat we vanzelfsprekend kunnen concluderen uit wat we geleerd hebben over Christus als Schepper en Maker van de Sabbat.

Het feit dat Christus een deel van de Godheid is, alle eigen-schappen van Goddelijkheid bezit, in alle opzichten gelijk is aan de Vader, als Schepper en Wetgever, maakt dat Hij de enige kracht is die er in de verzoening is. Alleen dit maakt ver-lossing mogelijk. Christus stierf "opdat Hij ons tot God zou brengen" (1 Petrus 3:18), maar als Hij ook maar een jota van gelijkwaardigheid aan God zou missen, zou Hij ons niet tot Hem kunnen brengen. Goddelijkheid betekent het hebben van de eigenschappen van de Godheid. Als Christus niet God-delijk zou zijn, dan zouden we slechts een menselijk offer hebben. Het doet er niet toe, zelfs als wordt toegegeven dat

Christus de hoogst geschapen intelligentie in het universum was; Hij zou in dat geval een onderdaan zijn, trouw verschuldigd aan de wet, zonder het vermogen om meer te doen dan Zijn eigen plicht. Hij zou dan geen gerechtigheid aan anderen kunnen doorgeven. Er is een oneindige afstand tussen de hoogste engel die ooit geschapen is en God; daarom kan de hoogste engel de gevallen mens niet opheffen en hem deelgenoot maken van de Goddelijke natuur. Engelen kunnen dienen; maar alleen God kan verlossen. God zij dank dat we gered zijn “door de verlossing die in Christus Jezus is”, in Wie al de volheid van de Godheid lichamelijk woont en Die daarom in staat is om hen die door Hem tot God komen tot het uiterste te redden.

Deze waarheid draagt bij tot een beter begrip van de reden waarom Christus het Woord van God wordt genoemd. Hij is Degene door Wie de goddelijke wil en de goddelijke kracht aan de mensen bekend worden gemaakt. Hij is, om het zo te zeggen, de spreekbuis van de goddelijkheid, de manifestatie van de Godheid. Hij verklaart of maakt God bekend aan de mens. Het behaagde de Vader dat in Hem alle volheid zou wonen; en daarom wordt de Vader niet gedegradeerd naar een secundaire positie, zoals sommigen denken, wanneer Christus wordt verheven als Schepper en Wetgever, want de heerlijkheid van de Vader schijnt door de Zoon. Omdat God alleen door Christus gekend wordt, is het duidelijk dat de Vader niet geëerd kan worden zoals Hij geëerd zou moeten worden, door hen die Christus niet verhogen. Zoals Christus Zelf zei: “Wie de Zoon niet eert, eert de Vader niet die Hem gezonden heeft.” Johannes 5:23.

Wordt er gevraagd hoe Christus de Middelaar tussen God en de mens en ook de Wetgever kan zijn? We hoeven niet uit te leggen hoe dit zo kan zijn, maar hoeven alleen maar het Schriftuurlijke verslag te aanvaarden dat dit zo is. En het feit dat dit zo is, geeft kracht aan de leer van de verzoening. De zekerheid van de zondaar van volledige en vergeving om niet, ligt in het feit dat de Wetgever Zelf, Degene tegen Wie hij in opstand is gekomen en Die hij heeft getrotseerd, Degene is die Zichzelf voor ons heeft gegeven. Hoe is het mogelijk dat iemand twijfelt aan de eerlijkheid van Gods voornemen of aan Zijn volmaakte welwillendheid jegens de mensen, toen Hij Zichzelf gaf voor hun verlossing? Want laat men zich niet voorstellen dat de Vader en de Zoon in deze overeenkomst gescheiden waren. Hierin waren zij één, net als in al het andere. De vredesraad was tussen hen beiden (Zacharia 6:12, 13), en zelfs terwijl Hij hier op aarde was, was de eniggeboren Zoon aan de boezem van de Vader. CHR 45.1

Wat een prachtige manifestatie van liefde! De Onschuldige leed voor de schuldigen; de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen; de Schepper voor het schepsel; de Maker van de wet voor de overtreder van de wet; de Koning vanwege Zijn opstandige onderdanen. Aangezien God Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, maar Hem vrijelijk voor ons allen heeft overgegeven – aangezien Christus Zichzelf vrijwillig voor ons heeft overgegeven – hoe kan Hij ons dan niet samen met Hem vrijelijk alles geven? Oneindige Liefde zou geen grotere manifestatie van zichzelf kunnen vinden. De Heere mag dan ook terecht zeggen: “Wat had er méér aan Mijn wijngaard gedaan kunnen worden dan wat Ik eraan gedaan heb?”

8. De Gerechtigheid van God

“Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.” Mattheüs 6:33.

De gerechtigheid van God, zegt Jezus, is het enige dat we in dit leven moeten zoeken. Voedsel en kleding zijn in vergelijking daarmee slechts ondergeschikte zaken. God zal hen vanzelfsprekend voorzien, zodat daar geen angstige zorg en ongerustheid aan besteed hoeven te worden; maar het veiligstellen van Gods Koninkrijk en Zijn gerechtigheid zou het enige doel van het leven moeten zijn.

In 1 Korintiërs 1:30 wordt ons verteld dat Christus ons zowel rechtvaardigheid als wijsheid is geworden, en aangezien Christus de wijsheid van God is en in Hem de hele volheid van de Godheid lichamelijk woont, is het duidelijk dat de rechtvaardigheid die Hij ons is gemaakt de gerechtigheid van God is. Laten we eens kijken wat deze gerechtigheid betekent.

In Psalm 119:172 spreekt de psalmist de Heere aldus aan: “Mijn tong zal van Uw woord spreken, want al Uw geboden zijn gerechtigheid.” De geboden zijn gerechtigheid, niet alleen in abstracte zin, maar ze zijn de gerechtigheid van God. Lees als bewijs het volgende: “Hef uw ogen op naar de hemel en kijk naar de aarde beneden, want de hemel zal verdwijnen als rook en de aarde zal verslijten als een kleet, en zij die daarin wonen zullen op dezelfde manier sterven; maar Mijn redding zal voor altijd zijn en Mijn gerechtigheid zal niet worden afgeschaft. Luister naar Mij, gij die gerechtigheid kent, het

volk in wier hart Mijn wet is; vreest de smaad van de mensen niet, noch vreest u voor hun beschimpingen.” Jesaja 51:6, 7.

Wat leren we hiervan? Dat zij die de gerechtigheid van God kennen, degenen zijn in wiens hart Zijn wet is, en dat daarom de wet van God de gerechtigheid van God is.

Dit kan opnieuw als volgt worden bewezen: “Alle onrechtvaardigheid is zonde.” 1 Johannes 5:17. “Wie zonde doet, overtreedt ook de wet; want zonde is de overtreding van de wet.” 1 Johannes 3:4. Zonde is de overtreding van de wet, en het is ook onrechtvaardigheid; daarom zijn zonde en onrechtvaardigheid identiek. Maar als onrechtvaardigheid overtreding van de wet is, moet gerechtigheid gehoorzaamheid aan de wet zijn. Of, om de stelling in wiskundige vorm te brengen:

Onrechtvaardigheid = zonde. 1 Johannes 5:17.

Overtreding van de wet = zonde. 1 Johannes 3:4.

Daarom, volgens de grondstelling dat twee dingen die gelijk zijn aan hetzelfde, ook aan elkaar gelijk zijn, geldt het volgende:

Onrechtvaardigheid = overtreding van de wet.

wat een negatieve vergelijking is. Hetzelfde, maar dan in positieve bewoordingen uitgedrukt, zou zijn:

Gerechtigheid = gehoorzaamheid aan de wet.

Welnu, aan welke wet is gehoorzaamheid gerechtigheid en ongehoorzaamheid zonde? Het is dezelfde wet die zegt: “Gij zult niet begeren”, want de apostel Paulus vertelt ons dat deze wet hem van zonde overtuigde. Romeinen 7:7. De wet van de Tien Geboden is dus de maatstaf van de gerechtigheid van God. Omdat het de wet van God is en gerechtigheid is, moet het de gerechtigheid van God zijn. Er bestaat inderdaad geen andere gerechtigheid.

Omdat de wet de gerechtigheid van God is – een transcriptie van Zijn karakter – is het gemakkelijk in te zien dat het vrezen van God en het onderhouden van Zijn geboden de gehele plicht van de mens is. Prediker 12:13. Laat niemand denken dat zijn plicht beperkt zal zijn als hij zich beperkt tot de Tien Geboden, want die zijn “buitengewoon breed”. “De wet is geestelijk” en omvat veel meer dan een gewone lezer kan onderscheiden. “De natuurlijke mens ontvangt de dingen van de Geest van God niet, want ze zijn dwaasheid voor hem; noch kan hij ze kennen, omdat ze geestelijk onderscheiden worden.” 1 Korintiërs 2:14. De buitengewone reikwijdte van de wet van God kan alleen worden gerealiseerd door degenen die er gebedsvol over hebben gemediteerd. Een paar teksten uit de Schrift zullen volstaan om ons iets van de omvang ervan te laten zien.

In de bergrede zei Christus: “Gij hebt gehoord dat vroeger door hen werd gezegd: Gij zult niet doden; en wie zal doden, zal gevaar lopen voor het oordeel; maar Ik zeg u: Iedereen die zonder reden boos is op zijn broeder, loopt gevaar voor het oordeel; en iedereen die tegen zijn broer Raka zegt, loopt gevaar voor de raad; maar wie zegt: Gij dwaas, loopt gevaar

voor het hellevuur.” Mattheüs 5:21, 22. En verder: “Gij hebt gehoord dat er van oudsher door hen is gezegd: Gij zult geen overspel plegen, maar Ik zeg u: Een ieder die naar een vrouw kijkt om haar te begeren, heeft in zijn hart al overspel gepleegd met haar. Verzen 27, 28.

Dit betekent niet dat de geboden “Gij zult niet doden” en “Gij zult geen overspel plegen” onvolmaakt zijn of dat God nu een grotere mate van moraliteit van christenen eist dan Hij deed van Zijn volk, die Joden werden genoemd. Hij verlangt hetzelfde van alle mensen van alle leeftijden. De Heiland legde deze geboden eenvoudig uit en liet hun geestelijkheid zien. Op de onuitgesproken beschuldiging van de Farizeeën dat Hij de morele wet negeerde en ondermijnde, antwoordde Hij door te zeggen dat Hij kwam met het doel de wet vast te stellen en dat deze niet afgeschaft kon worden. En vervolgens legde Hij de ware betekenis van de wet uit op een manier die hen veroordeelde voor hun ongehoorzaamheid en het negeren van de wet. Hij liet zien dat zelfs een blik of gedachte een overtreding van de wet kan zijn en dat de wet inderdaad een onderscheider is van de gedachten en bedoelingen van het hart.

Hierin openbaarde Christus geen nieuwe waarheid, maar bracht slechts een oude waarheid aan het licht en ontvouwde deze. De wet betekende net zo veel toen Hij haar vanaf de Sinaï verkondigde, als toen Hij haar uiteenzette op de berg in Judea. Toen Hij met tonen die de aarde deed schudden zei: “Gij zult niet doden”, bedoelde Hij: “Gij zult de toorn in het hart niet koesteren; u zult zich niet overgeven aan afgunst, noch aan strijd, noch aan iets dat ook maar in de verste verte

op moord lijkt.” Dit alles en nog veel meer ligt vervat in de woorden: “Gij zult niet doden.” En dit werd geleerd door de geïnspireerde woorden van het Oude Testament, want Salomo liet zien dat de wet zowel betrekking heeft op onzichtbare als op zichtbare dingen, toen hij schreef:

“Laten we de conclusie van de hele zaak horen: Vrees God en onderhoud Zijn geboden, want dit is de hele plicht van de mens. Want God zal elk werk met elk geheim in het oordeel brengen, of het nu goed is, of kwaad.” Prediker 12:13, 14.

Het argument is dit: Het oordeel gaat over elk geheim; de wet van God is de maatstaf in het oordeel; zij bepaalt de kwaliteit van iedere handeling, of deze nu goed of kwaad is; daarom verbiedt de wet van God het kwaad zowel in gedachten als in daden. De conclusie van de hele zaak is dus dat de geboden van God de gehele plicht van de mens omvatten.

Neem het eerste gebod: “Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.” De apostel vertelt ons over sommigen “wier god hun buik is”. Filippenzen 3:19. Maar gulzigheid en onmatigheid zijn zelfmoord, en dus ontdekken we dat het eerste gebod doorloopt tot het zesde. Dit is echter niet alles, want hij vertelt ons ook dat hebzucht afgoderij is. Kolossenzen 3:5. Het tiende gebod kan niet worden overtreden zonder het eerste en het tweede gebod te overtreden. Met andere woorden: Het tiende gebod valt samen met het eerste, en we ontdekken dat de decaloog een cirkel is met een omtrek zo groot als het universum en die de morele plicht van ieder schepsel bevat. Kortom, het is de maatstaf voor de gerechtigheid van God, die in de eeuwigheid woont.

Als dit het geval is, ligt de juistheid van de bewering dat “de daders van de wet gerechtvaardigd zullen worden” voor de hand. *Rechtvaardigen* betekent *rechtvaardig maken* of laten zien dat iemand rechtvaardig is. Het is duidelijk dat volmaakte gehoorzaamheid aan een volmaakte rechtvaardige wet iemand tot een rechtvaardig mens maakt. Het was Gods ontwerp dat al Zijn schepselen zo'n gehoorzaamheid aan de wet zouden bewijzen en op deze manier was de wet tot leven bestemd. Romeinen 7:10

Maar om als “een dader van de wet” te worden beoordeeld, zou het noodzakelijk zijn dat hij de wet elk moment van zijn leven in de meest volledige mate had gehouden. Als hij dit niet had gedaan, kon niet worden gezegd dat hij de wet had gehouden. Hij zou geen dader van de wet kunnen zijn als hij die slechts gedeeltelijk had gedaan. Het is daarom een droevig feit dat er in het hele menselijke ras geen daders van de wet zijn, want zowel joden als heidenen zijn “allen onder de zonde; zoals geschreven staat: Er is niemand rechtvaardig, nee, niet één; Er is niemand die begrijpt, er is niemand die God zoekt. Ze zijn allemaal van de weg weggegaan, ze zijn samen onrendabel geworden; er is niemand die goed doet, nee, niet één.” Romeinen 3:9-12. De wet spreekt tot iedereen die zich binnen haar werkingssfeer bevindt, en in de hele wereld is er niemand die zijn mond kan openen om zichzelf te zuiveren van de beschuldiging van zonde die zij tegen hem inbrengt. Elke mond wordt gestopt en de hele wereld staat schuldig voor God (Romeinen 3:19), “Want allen hebben gezondigd en ontberen de heerlijkheid van God” (Romeinen 3:23).

Hoewel “de daders van de wet gerechtvaardigd zullen worden”, is het dus net zo duidelijk dat “door de daden van de wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden in Zijn ogen, want door de wet is de kennis van de zonde.” Romeinen 3:20. Omdat de wet “heilig, rechtvaardig en goed” is, kan zij een zondaar niet rechtvaardigen. Met andere woorden: Een rechtvaardige wet kan niet verklaren dat degene die de wet overtreedt onschuldig is. Een wet die een slecht mens zou rechtvaardigen zou een slechte wet zijn. De wet mag niet beschimpt worden omdat zij zondaars niet kan rechtvaardigen. Integendeel, het zou om die reden moeten worden geprezen. Het feit dat de wet zondaars niet rechtvaardig zal verklaren – dat zij niet zal zeggen dat mensen zich aan de wet hebben gehouden wanneer zij haar hebben overtreden – is op zichzelf voldoende bewijs dat de wet goed is. De mensen juichen een onvergankelijke aardse rechter toe, iemand die niet omgekocht kan worden en die een schuldig mens niet onschuldig zal verklaren. Zeker, zij behoren de wet van God te verheerlijken, die geen vals getuigenis zal afleggen. Het is de volmaaktheid van gerechtigheid en daarom is het gedwongen het trieste feit bekend te maken dat niemand van Adams ras aan zijn eisen heeft voldaan.

Bovendien toont het feit dat het naleven van de wet eenvoudigweg de plicht van de mens is, aan dat wanneer hij op één bepaald punt tekortschiet, hij dit nooit kan goedmaken. De vereisten van elk voorschrift van de wet zijn zo breed – de hele wet is zo geestelijk – dat een engel niet meer dan eenvoudige gehoorzaamheid zou kunnen bewijzen. Ja, sterker nog, de wet is de gerechtigheid van God – een transcriptie van Zijn karakter – en aangezien Zijn karakter niet kan ver-

schillen van wat het is, volgt hieruit dat zelfs God Zelf niet beter kan zijn dan de mate van goedheid die door Zijn wet wordt geëist. Hij kan niet beter zijn dan Hij is en de wet verklaart wat Hij is. Welke hoop kan er dan zijn dat iemand die zelfs maar in één voorschrift heeft gefaald, genoeg extra goedheid kan toevoegen om de volle maat goed te maken? Hij die dat probeert te doen, stelt zichzelf de onmogelijke taak om beter te zijn dan God vereist, ja, zelfs beter dan God Zelf.

Maar het is niet alleen maar op één bepaald punt dat mensen hebben gefaald. Op elk detail zijn ze tekortgeschoten. “Ze zijn allemaal uit de weg gegaan, ze zijn samen onrendabel geworden; er is niemand die goed doet, nee, niet één.” En dat niet alleen, maar het is voor de gevallen mens, met zijn verzwakte macht, onmogelijk om ook maar één enkele handeling te verrichten die aan de perfecte standaard voldoet. Deze stelling heeft geen verder bewijs nodig dan een herformulering van het feit dat de wet de maatstaf is voor Gods gerechtigheid. Er is beslist niemand zo aanmatigend om te beweren dat welke daad van hun leven dan ook zo goed is of zou kunnen zijn als wanneer deze door de Heere Zelf zou worden gedaan. Iedereen moet met de Psalmist zeggen: “Mijn goedheid strekt zich niet tot U uit.” Psalm 16:2.

Dit feit is vervat in directe verklaringen van de Schrift. Christus, die “niet nodig had dat iemand van de mens zou getuigen; want Hij wist wat er in de mens was” (Johannes 2:25), zei: “Want van binnenuit, uit het hart van de mens, komen kwade gedachten, overspel, hoererie, moorden, diefstallen, hebzucht, goddeloosheid, bedrog, wellust, een boos oog, godslastering, trots, dwaasheid; deze kwade dingen komen

allen van binnenuit en verontreinigen de mens.” Markus 7:21-23. Met andere woorden: het is gemakkelijker om kwaad te doen dan om goed te doen, en de dingen die een mens van nature doet, zijn slecht. Het kwaad woont binnenin en is een deel van het wezen. Daarom zegt de apostel: “De vleselijke (de natuurlijke) geest is vijandschap tegen God, want hij is niet onderworpen aan de wet van God en kan dat ook niet. Dus zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.” Romeinen 8:7, 8. En nogmaals: “Het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze zijn tegengesteld aan elkaar; zodat u niet kunt doen wat u zou willen.” Galaten 5:17. Omdat het kwaad deel uitmaakt van de aard van de mens en door ieder individu wordt geërfd van een lange lijn van zondige voorouders, is het zeer duidelijk dat welke rechtvaardigheid dan ook uit hem voortkomt slechts als een “vuil kleed” moet zijn (Jesaja 64:6), vergeleken met het smetteloze gewaad van de gerechtigheid van God.

De onmogelijkheid van goede daden die voortkomen uit een zondig hart wordt zo krachtig geïllustreerd door de Heiland: “Want elke boom wordt gekend aan zijn eigen vrucht. Want van doornen plukt de mens geen vijgen, en van een braamstruik plukt hij geen druiven. Een goed mens brengt uit de goede schat van zijn hart het goede voort; en een slecht mens brengt uit de boze schat van zijn hart het kwade voort; want van de overvloed van het hart spreekt zijn mond.” Lukas 6:44, 45. Dat wil zeggen: een mens kan pas goed doen als hij eerst goed wordt. Daarom hebben daden die door een zondig persoon worden gedaan geen enkel effect om hem rechtvaardig te maken, integendeel, omdat ze uit een slecht hart komen, zijn ze slecht en dragen ze bij aan de som van zijn zondigheid.

Alleen kwaad kan voortkomen uit een slecht hart, en vermenigvuldigd kwaad kan niet tot één goede daad leiden; daarom is het nutteloos voor een slecht persoon om te denken rechtvaardig te worden door zijn eigen inspanningen. Hij moet eerst rechtvaardig worden gemaakt voordat hij het goede kan doen dat van hem wordt verlangd en dat hij wil doen.

De zaak luidt dus als volgt: 1) De wet van God is volmaakte gerechtigheid, en volmaakte overeenstemming daaraan wordt geëist van iedereen die het koninkrijk der hemelen zal binnengaan. 2) Maar de wet kan geen enkel mens ook maar een greintje gerechtigheid schenken, want allen zijn zondaars en zijn niet in staat aan de eisen ervan te voldoen. Hoe hard of ijverig een mens ook werkt, niets van wat hij kan doen zal voldoen aan de volle maat van de eisen van de wet. Het is voor hem te hoog om te bereiken; hij kan geen gerechtigheid verkrijgen door de wet. “Door de daden van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden in Zijn ogen.” Wat een erbarmelijke toestand! We moeten de gerechtigheid van de wet hebben, anders kunnen we de hemel niet binnengaan, en toch heeft de wet geen gerechtigheid voor één van ons. Het zal aan onze meest volhardende en energieke inspanningen niet het kleinste deel van die heiligheid prijsgeven, zonder welke geen mens de Heere kan zien.

Wie kan er dan gered worden? Bestaat er dan zoiets als een rechtvaardig mens? Ja, want de Bijbel spreekt er vaak over. Er wordt over Lot gesproken als “die rechtvaardige man”. Ook staat er: “Zeg tegen de rechtvaardigen dat het goed met hem zal gaan, want zij zullen de vrucht van hun daden eten” (Jesa-

ja 3:10), waarmee wordt aangegeven dat er rechtvaardige mensen zullen zijn die de beloning zullen ontvangen, en het verklaart duidelijk dat er uiteindelijk een rechtvaardige natie zal zijn, zeggende: “Op die dag zal dit lied gezongen worden in het land Juda: Wij hebben een sterke stad; verlossing zal God aanwijzen voor muren en bolwerken. Open de poorten, zodat de rechtvaardige natie die de waarheid bewaart, binnen kan komen.” Jesaja 26:1, 2. David zegt: “Uw wet is de waarheid.” Psalm 119:142. Het is niet alleen de waarheid, maar het is de som van alle waarheid; bijgevolg zal de natie die de waarheid bewaart, een natie zijn die de wet van God onderhoudt. Zulke mensen zullen daders van Zijn wil zijn, en zij zullen het koninkrijk der hemelen binnengaan. Mattheüs 7:21.

9. De Heere Onze Gerechtigheid

De vraag dan is: Hoe kan de gerechtigheid worden verkregen die nodig is om die stad binnen te kunnen gaan? Het antwoord van deze vraag is het grote werk van het evangelie. Laten we eerst een aanschouwelijke les krijgen over rechtvaardiging of het verlenen van gerechtigheid. Het feit kan ons helpen de theorie beter te begrijpen. Het voorbeeld wordt gegeven in Lukas 18:9-14 met de volgende woorden:

“En Hij sprak deze gelijkenis tot sommigen die op zichzelf vertrouwden dat zij rechtvaardig waren en anderen verachtten; Twee mannen gingen de tempel in om te bidden; de één een Farizeeër en de ander een tollenaar. De Farizeeër stond zo bij zichzelf te bidden: God, ik dank U, dat ik niet ben zoals andere mensen: afpersers, onrechtvaardigen, overspelers, of zelfs zoals deze tollenaar. Ik vast twee keer per week en geef tienden van alles wat ik bezit. En de tollenaar, die van verre stond, wilde niet eens zijn ogen naar de hemel opheffen, maar sloeg op zijn borst en zei: God, wees mij zondaar genadig. Ik zeg u: deze man ging gerechtvaardigd naar zijn huis in tegenstelling tot de ander; want een ieder die zichzelf verheft, zal vernederd worden; en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.”

Dit werd gegeven om te laten zien hoe we gerechtigheid niet kunnen bereiken, en hoe we dat wel kunnen doen. De Farizeeën zijn niet uitgestorven; Er zijn tegenwoordig velen die verwachten gerechtigheid te verwerven door hun eigen goede daden. Ze vertrouwen erop dat ze rechtvaardig zijn. Ze scheppen niet altijd zo openlijk op over hun goedheid, maar

ze laten op andere manieren zien dat ze vertrouwen op hun eigen gerechtigheid. Misschien is de geest van de Farizeeër - de geest die zijn eigen goede daden aan God wil opnoemen als reden voor gunst - wel net zo vaak te vinden als ergens anders bij die belijdende christenen die zich het meest neergebogen voelen vanwege hun zonden. Ze weten dat ze gezondigd hebben en voelen zich veroordeeld. Ze treuren over hun zondige staat en betreuren hun zwakheid. Hun getuigenissen stijgen nooit boven dit niveau uit. Vaak onthouden ze zich uit schaamte van het spreken in de sociale bijeenkomst, en vaak durven ze God niet in gebed te benaderen. Nadat ze in grotere mate dan normaal hebben gezondigd, onthouden ze zich een tijdje van gebed, totdat het levendige gevoel van hun falen is verdwenen of totdat ze zich voorstellen dat ze dit door bijzonder goed gedrag hebben goedgemaakt. Waarvan is dit een manifestatie? Van die Farizeese geest die in het aangezicht van God met zijn eigen gerechtigheid zou pronken; dat niet tot Hem zal komen, tenzij het kan leunen op de valse steun van zijn eigen ingebeelde goedheid. Ze willen tegen de Heere kunnen zeggen: "Zie hoe goed ik de afgelopen dagen ben geweest; U zult mij nu zeker accepteren."

Maar wat is het resultaat? De man die op zijn eigen gerechtigheid vertrouwde had die niet, terwijl de man die met diepgevoeld berouw bad: "God, wees mij zondaar genadig", als een rechtvaardige naar zijn huis ging. Christus zegt dat hij gerechtvaardigd wegging; dat wil zeggen, rechtvaardig gemaakt.

Merk op dat de tollenaar iets meer deed dan treuren over zijn zondigheid; hij vroeg om genade. Wat is barmhartigheid? Het is een onverdiende gunst. Het is de neiging om een mens beter te behandelen dan hij verdient. Nu zegt het Woord van Inspiratie over God: “Zoals de hemel hoog boven de aarde is, zo groot is Zijn barmhartigheid jegens hen die Hem vrezen.” Psalmen 103:11. Dat wil zeggen, de maatstaf waarmee God ons beter behandelt dan we verdienen als we nederig tot Hem komen, is de afstand tussen de aarde en de hoogste hemel. En in welk opzicht behandelt Hij ons beter dan we verdienen? Door onze zonden van ons weg te nemen, want het volgende vers zegt: “Voor zover het oosten van het westen is, zo ver heeft Hij onze overtredingen van ons verwijderd.” Hiermee stemmen de woorden van de geliefde discipel overeen: “Als wij onze zonden belijden, is Hij getrouw en rechtvaardig om ons onze zonden te vergeven en ons van alle ongerechtigheid te reinigen.” 1 Johannes 1:9.

Voor een verdere verklaring van de barmhartigheid van God, en hoe deze tot uiting komt, leest u Micha 7:18, 19: “Wie is een God zoals U, Die de ongerechtigheid vergeeft en voorbijgaat aan de overtreding van het overblijfsel van Zijn erfenis? Hij behoudt Zijn toorn niet voor altijd, omdat Hij behagen scheidt in barmhartigheid. Hij zal zich weer omkeren, Hij zal medelijden met ons hebben; Hij zal onze ongerechtigheden onderwerpen; en Gij zult al hun zonden in de diepten van de zee werpen.” Laten we nu de directe Schriftverklaring lezen over hoe gerechtigheid wordt verleend.

Nadat de apostel Paulus heeft bewezen dat allen gezondigd hebben en de heerlijkheid van God missen, zodat door de

daden van de wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden in Zijn ogen, gaat hij verder met te zeggen dat we “om niet gerechtvaardigd zijn door de daden van de wet.” Zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is; die God heeft voorgesteld als een verzoening door geloof in Zijn bloed, om Zijn gerechtigheid te verkondigen voor de vergeving van zonden die geschied zijn, door de verdraagzaamheid van God; om, zeg ik, op dit moment zijn gerechtigheid te verklaren; opdat hij rechtvaardig mag zijn, en de rechtvaardiger van hem die in Jezus gelooft.” Romeinen 3:24-26. “Om vrijelijk rechtvaardig gemaakt te worden.” Hoe zou het anders kunnen? Omdat de beste inspanningen van een zondig mens niet het minste effect hebben op het voortbrengen van gerechtigheid, is het duidelijk dat de enige manier waarop dit tot hem kan komen, een geschenk is. Dat rechtvaardigheid een gave is, wordt duidelijk door Paulus verklaard in Romeinen 5:17: “Want indien door de overtreding van één mens de dood door één mens heeft geregeerd; veel meer zullen zij die een overvloed aan genade en de gave van gerechtigheid ontvangen, in het leven regeren door Eén, Jezus Christus.” Omdat gerechtigheid een geschenk is, is het eeuwige leven, dat de beloning voor gerechtigheid is, het geschenk van God, door Jezus Christus, onze Heere.

Christus is door God voorgesteld als Degene door wie vergeving van zonden verkregen moet worden; en deze vergeving bestaat eenvoudigweg uit de verklaring van Zijn gerechtigheid (wat de gerechtigheid van God is) voor hun vergeving. God, “die rijk is aan barmhartigheid” (Efeziërs 2:4) en die daarin behagen schept, legt Zijn eigen gerechtigheid op de zondaar die in Jezus gelooft, als vervanging voor zijn zonden. Zeker, dit

is een winstgevende ruil voor de zondaar, en het is geen verlies voor God, want Hij is oneindig in heiligheid en de voorraad kan nooit verminderd worden.

De tekst die we zojuist hebben overwogen (Romeinen 3:24-26) is slechts een andere verklaring van de verzen 21, 22, die volgt op de verklaring dat door de daden van de wet geen vlees rechtvaardig zal worden gemaakt. De apostel voegt eraan toe: “Maar nu is de gerechtigheid van God zonder de wet geopenbaard, waarvan de wet en de profeten getuigen; ja, de gerechtigheid Gods, die door het geloof in Jezus Christus is voor allen en over allen, die geloven.” God legt Zijn gerechtigheid op de gelovige. Hij bedekt hem ermee, zodat zijn zonde niet meer zichtbaar wordt. Dan kan de vergevene samen met de profeet uitroepen: “Ik zal mij zeer verheugen in de Heere, mijn ziel zal blij zijn in mijn God; want Hij heeft mij bekleed met de klederen van de verlossing, Hij heeft mij bedekt met de mantel van gerechtigheid, zoals een bruidegom zich versiert met sieraden en zoals een bruid zichzelf versiert met haar juwelen.” Jesaja 61:10

Maar hoe zit het met “de gerechtigheid van God zonder de wet”? Hoe komt dat overeen met de verklaring dat de wet de gerechtigheid van God is, en dat er buiten de vereisten ervan geen gerechtigheid bestaat? Er is hier geen sprake van een tegenstrijdigheid. De wet wordt bij dit proces niet genegeerd. Let goed op: Wie heeft de wet gegeven? Christus. Hoe sprak Hij het? “Als iemand die gezag heeft”, ja, als God. De wet kwam op dezelfde manier uit Hem voort als uit de Vader, en is eenvoudigweg een verklaring van de gerechtigheid van Zijn karakter. Daarom is de gerechtigheid die voortkomt uit het

geloof van Jezus Christus dezelfde gerechtigheid die in de wet wordt belichaamd, en dit wordt verder bewezen door het feit dat het “door de wet wordt getuigd”.

Laat de lezer proberen zich het tafereel voor te stellen. Hier staat de wet als de snelle getuige tegen de zondaar. Het kan niet veranderen, en het zal een zondaar geen rechtvaardig mens noemen. De veroordeelde zondaar probeert keer op keer gerechtigheid uit de wet te verkrijgen, maar deze weerstaat al zijn avances. Het kan niet worden omgekocht door enige vorm van boetedoening of door zogenaamde goede daden. Maar hier staat Christus, “vol van genade” zowel als van waarheid, en roept de zondaar tot Hem. Eindelijk luistert de zondaar, moe van de vergeefse strijd om gerechtigheid uit de wet te verkrijgen, naar de stem van Christus en vlucht naar Zijn uitgestrekte armen. Hij verbergt zich in Christus en is bedekt met Zijn gerechtigheid, en zie! hij heeft door het geloof in Christus datgene verkregen waar hij tevergeefs naar heeft gestreefd. Hij heeft de gerechtigheid die de wet vereist, en het is het ware object, omdat hij het verkregen heeft van de Bron van gerechtigheid, van de plaats waar de wet vandaan kwam. En de wet getuigt van de echtheid van deze gerechtigheid. Er staat dat zolang de man dat volhoudt, het naar de rechtbank zal stappen en hem zal verdedigen tegen alle aanklagers. Het zal getuigen van het feit dat hij een rechtvaardig man is. Met de gerechtigheid die “door het geloof van Christus is, de gerechtigheid die van God is door het geloof” (Filippenzen 3:9), was Paulus er zeker van dat hij veilig zou staan op de dag van Christus.

Er bestaat in de transactie geen grond voor het vaststellen van fouten. God is rechtvaardig en tegelijkertijd de Rechtvaardiger van hem die in Jezus gelooft. In Jezus woont de hele volheid van de Godheid. Hij is in elk kenmerk gelijk aan de Vader. Bijgevolg is de verlossing die in Hem ligt – het vermogen om de verloren mens terug te kopen – oneindig. De opstand van de mens is evenzeer tegen de Zoon als tegen de Vader, aangezien beide één zijn. Daarom was het, toen Christus “zichzelf gaf voor onze zonden”, de Koning die leed voor de opstandige onderdanen – Degene die gewond voorbijging en de overtreding van de overtreder over het hoofd zag. Geen enkele scepticus zal ontkennen dat ieder mens het recht en het voorrecht heeft om elke overtreding die tegen hemzelf is begaan, te vergeven; Waarom dan klagen als God hetzelfde recht uitoefent? Als Hij het onrecht dat Hem is aangedaan wil vergeven, heeft Hij daar zeker het recht toe, en meer nog, omdat Hij de integriteit van Zijn wet rechtvaardigt door Zich in Zijn eigen Persoon te onderwerpen aan de straf die de zondaar verschuldigd was. “Maar de onschuldigen leden voor de schuldigen.” Dat is waar, maar de onschuldige Lijder “gaf zichzelf vrijwillig”, zodat Hij in gerechtigheid tegenover Zijn regering zou kunnen doen wat Zijn liefde inzette, namelijk voorbijgaan aan de schade die Hemzelf als de Heerser van het universum was aangedaan.

Lees nu Gods eigen verklaring over Zijn eigen Naam – een verklaring gegeven in het licht van een van de ergste gevallen van minachting die Hem ooit is getoond:

“En de Heere daalde neer in de wolk, ging daar bij hem staan en riep de Naam van de Heere uit. En de Heere ging voor hem

uit en riep uit: De Heere, de Heere God, barmhartig en genadig, lankmoedig en overvloedig in goedheid en waarheid, die barmhartigheid bewaart voor duizenden, die ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft, en die de schuldige geenszins vrijspreekt.” Exodus 34:5-7.

Dit is Gods Naam. Het is het karakter waarin Hij Zich aan de mens openbaart, het licht waarin Hij wil dat mensen Hem beschouwen. Maar hoe zit het met de verklaring dat Hij “in geen geval de schuldigen zal vrijspreken”? Dat is volkomen in overeenstemming met Zijn lankmoedigheid, overvloedige goedheid en Zijn voorbijgaan aan de overtredingen van Zijn volk. Het is waar dat God de schuldigen geenszins zal vrijspreken. Hij kon dat niet doen en toch een rechtvaardige God zijn. Maar Hij doet iets dat veel beter is. *Hij neemt de schuld weg*, zodat degene die voorheen schuldig was, niet vrijgesproken hoeft te worden; hij wordt gerechtvaardigd en gerekend alsof hij nooit gezondigd heeft.

Laat niemand kibbelen over de uitdrukking “rechtvaardigheid aandoen”, alsof zoiets hypocrisie zou zijn. Sommigen hebben, met een opmerkelijk gebrek aan waardering voor de waarde van de gave van rechtvaardigheid, gezegd dat zij geen rechtvaardigheid wilden die “aangedaan” werd, maar dat zij alleen die rechtvaardigheid wilden die uit het leven voortkomt, waardoor zij de rechtvaardigheid van het leven naar beneden halen. God, die door het geloof van Jezus Christus is *voor allen* en *over allen* die geloven. Wij zijn het eens met hun idee voor zover het een protest is tegen hypocrisie, een vorm van godsvrucht zonder macht; maar we willen dat de lezer deze gedachte in gedachten houdt: het maakt een groot verschil

wie de gerechtigheid oplegt. Als we proberen het onszelf aan te trekken, dan trekken we in werkelijkheid niets anders aan dan een vuil kleed, hoe mooi het er ook voor ons uit mag zien, maar als Christus ons ermee kleedt, mag het niet veracht of afgewezen worden. Let op de uitdrukking in Jesaja: “Hij heeft mij bedekt met de mantel van gerechtigheid.” De gerechtigheid waarmee Christus ons bedekt, is gerechtigheid die voldoet aan de goedkeuring van God, en als God er tevreden mee is, moeten mensen zeker niet proberen iets beters te vinden.

Maar we gaan nog een stap verder en dat zal de zaak van alle moeilijkheden verlossen. Zacharia 3:1-5 biedt de oplossing. Het luidt aldus:

“En hij liet mij de hogepriester Jozua zien, staande voor de Engel des Heeren, en Satan, die aan zijn rechterhand stond om hem te weerstaan. En de Heer zei tegen Satan: De Heer bestrafte u, o Satan; zelfs de Heer die Jeruzalem heeft uitgekozen, bestraft u; is dit niet een merk uit het vuur geplukt? Nu was Jozua gekleed in vuile klederen en stond voor de engel. En hij antwoordde en sprak tot degenen die vóór hem stonden, zeggende: Neem de vuile klederen van hem af. En Hij zei tegen hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen en Ik zal u met verandering van kleding kleden. En ik zei: Laat ze een mooie mijter op zijn hoofd zetten. Daarom zetten ze een mooie mijter op zijn hoofd en kleedden hem kleren aan. En de Engel des Heren stond erbij.”

Merk op dat in het bovenstaande verslag het wegnemen van de vuile kleding hetzelfde is als het veroorzaken dat de on-

gerechtigheid van de persoon weggaat. En dus ontdekken we dat wanneer Christus ons bedekt met de mantel van Zijn eigen gerechtigheid, Hij niet voorziet in een mantel voor de zonde, maar de zonde wegneemt. En dit laat zien dat de vergeving van zonden meer is dan alleen maar een vorm, meer dan alleen maar een vermelding in de boeken in de hemel, met als gevolg dat de zonde teniet is gedaan. De vergeving van zonden is een realiteit; het is iets tastbaars, iets dat een wezenlijke invloed heeft op het individu. Het verlost hem feitelijk van schuld, en als hij van schuld wordt vrijgesproken, gerechtvaardigd wordt, rechtvaardig gemaakt, heeft hij zeker een radicale verandering ondergaan. Hij is inderdaad een andere persoon, want hij heeft deze gerechtigheid voor de vergeving van zonden verkregen in Christus. Het werd alleen verkregen door Christus aan te doen. Maar “als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping.” 2 Korintiërs 5:17. En dus brengt de volledige en kosteloze vergeving van zonden die prachtige en wonderbaarlijke verandering met zich mee die bekend staat als de nieuwe geboorte, want een mens kan geen nieuw schepsel worden behalve door een nieuwe geboorte. Dit is hetzelfde als het hebben van een nieuw of een schoon hart.

Het nieuwe hart is een hart dat gerechtigheid liefheeft en zonde haat. Het is een hart van bereidheid om geleid te worden naar de paden van gerechtigheid. Het is zo'n hart als de Heere wilde dat Israël zou hebben toen Hij zei: “O, dat er zo'n hart in hen was, dat zij Mij zouden vrezen en altijd al Mijn geboden zouden onderhouden, zodat het goed met hen zou gaan, en met hun kinderen, voor altijd!” Deuteronomium 5:29. Kortom, het is een hart dat vrij is van de liefde voor de

zonde en van de schuld van de zonde. Maar wat zorgt ervoor dat een mens oprecht vergeving van zijn zonden verlangt? Het is eenvoudigweg zijn haat jegens de zonde en zijn verlangen naar gerechtigheid, de haat en verlangen die door de Heilige Geest zijn aangewakkerd.

De Geest streeft met alle mensen. Het komt als een terechtwijzing. Wanneer zijn terechtwijzende stem wordt gehoord, neemt het onmiddellijk het ambt van trooster op zich. Dezelfde onderdanige, toegeeflijke gezindheid die iemand ertoe brengt de terechtwijzing van de Geest te aanvaarden, zal hem er ook toe brengen de leringen van de Geest te volgen, en Paulus zegt dat “Want allen die door de Geest van God geleid worden, zijn zonen van God.” Romeinen 8:14.

Nogmaals, wat brengt rechtvaardiging of vergeving van zonden? Het is geloof, want Paulus zegt: “Daarom, gerechtvaardigd door het geloof, hebben wij vrede bij God door onze Heere Jezus Christus” Romeinen 5:1. De gerechtigheid van God wordt gegeven aan en opgelegd aan een ieder die gelooft. Romeinen 3:22. Maar deze zelfde geloofsoefening maakt de persoon tot een kind van God; want, zegt de apostel Paulus opnieuw: “Gij zijt allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus.” Galaten 3:26.

Het feit dat iedereen wiens zonden vergeven zijn, meteen een kind van God is, blijkt uit de brief van Paulus aan Titus. Hij brengt eerst de slechte toestand waarin we ons eens bevonden onder de aandacht en zegt dan (Titus 3:4-7):

“Maar daarna verscheen de vriendelijkheid en liefde van God, onze Redder, jegens de mensen, niet door werken van gerechtigheid die wij hebben gedaan, maar overeenkomstig zijn barmhartigheid heeft Hij ons gered, door de wassing van de wedergeboorte en de vernieuwing van de Heilige Geest; die Hij overvloedig over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Verlosser; dat wij, gerechtvaardigd door Zijn genade, erfgenamen zouden worden volgens de hoop op het eeuwige leven.”

Merk op dat wij door gerechtvaardigd te worden door Zijn genade erfgenamen worden. We hebben al uit Romeinen 3:24, 25 geleerd dat deze rechtvaardiging door Zijn genade komt door ons geloof in Christus, maar Galaten 3:26 vertelt ons dat geloof in Christus Jezus ons kinderen van God maakt; daarom weten we dat iedereen die gerechtvaardigd is door Gods genade, – vergeven is, – een kind en een erfgenaam van God is.

Dit laat zien dat er geen grond is voor het idee dat iemand een soort proeftijd moet doorlopen en een bepaalde mate van heiligheid moet bereiken voordat God hem als Zijn kind zal accepteren. Hij ontvangt ons zoals we zijn. Het is niet vanwege onze goedheid dat Hij ons liefheeft, maar vanwege onze nood. Hij ontvangt ons, niet omwille van iets dat Hij in ons ziet, maar omwille van Hemzelf en omwille van wat Hij weet dat Zijn Goddelijke kracht van ons kan maken. Pas als we de wonderbaarlijke verhoging en heiligheid van God beseffen en het feit dat Hij in onze zondige en ontaarde toestand naar ons toekomt om ons in Zijn gezin op te nemen, kunnen we de kracht van de uitroep van de apostel waarderen: “Zie, wat

een liefde de Vader heeft ons geschonken dat wij de zonen van God genoemd zouden worden." 1 Johannes 3:1. Iedereen aan wie deze eer is verleend, zal zichzelf zuiveren, net zoals Hij zuiver is.

God adopteert ons niet als Zijn kinderen omdat we goed zijn, maar zodat Hij ons goed kan maken. Paulus zegt: "God, die rijk is aan barmhartigheid, heeft ons vanwege zijn grote liefde waarmee Hij ons heeft liefgehad, zelfs toen wij dood waren in de zonden, ons levend gemaakt samen met Christus (door genade bent u gered), en heeft Hij ons levend gemaakt. heeft ons samen opgewekt en ons samen laten zitten in hemelse gewesten in Christus Jezus; opdat Hij in de komende eeuwen de buitengewone rijkdom van Zijn genade zou kunnen tonen in Zijn goedheid jegens ons door Christus Jezus." Efeziërs 2:4-7. En dan voegt hij eraan toe: "Want door genade bent u gered door geloof; en dat niet van uzelf; het is het geschenk van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, waarvan God tevoren heeft verordend dat wij daarin zouden wandelen." Verzen 8-10. Deze passage laat zien dat God ons liefhad terwijl we nog dood waren door de zonden. Hij geeft ons Zijn Geest om ons levend te maken in Christus, en dezelfde Geest markeert onze adoptie in de goddelijke familie, en Hij adopteert ons, zodat wij, als nieuwe schepselen in Christus, de goede werken kunnen doen die God heeft verordend.

10. Acceptatie Bij God

Veel mensen aarzelen om een begin te maken met het dienen van de Heere, omdat ze bang zijn dat God hen niet zal accepteren, en duizenden die al jaren belijdende volgelingen van Christus zijn, twijfelen nog steeds aan hun aanvaarding door God. Ten behoeve van zulke mensen schrijf ik, en ik wil hun geest niet verbijsteren met speculaties, maar ik zal proberen hun de eenvoudige verzekeringen van Gods woord te geven.

“Wil de Heere mij ontvangen?” Ik antwoord met een andere vraag: Zal een mens ontvangen wat hij gekocht heeft? Als u naar de winkel gaat en een aankoop doet, ontvangt u dan de goederen wanneer ze worden afgeleverd? Natuurlijk zul u dat doen; er is geen ruimte voor enige vraag daarover. Het feit dat u de goederen hebt gekocht en er uw geld voor hebt betaald, is voldoende bewijs, niet alleen dat u *bereid* bent, maar ook dat u ernaar *verlangt* ze te ontvangen. Als u ze niet wilde, had u ze niet gekocht. Bovendien geldt dat hoe meer u ervoor betaalt, des te angstiger u bent om ze te ontvangen. Als de prijs die u hebt betaald hoog was en u bijna uw leven had gegeven om die te verdienen, dan kan er geen twijfel over bestaan dat u de aankoop zult accepteren wanneer deze wordt afgeleverd. Uw grote zorg is dat er op een of andere manier niet in zal worden voorzien.

Laten we nu deze eenvoudige, natuurlijke illustratie toepassen op het geval van de zondaar die tot Christus komt. In de eerste plaats heeft Hij ons gekocht. “Wat? Weet u niet dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest die in u is, die u

van God hebt, en dat u niet van uzelf bent? Want gij zijt duur gekocht.” 1 Korintiërs 6:19, 20.

De prijs die voor ons werd betaald was Zijn eigen bloed – Zijn leven. Paulus zei tegen de oudsten van Efeze: “Let daarom op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners heeft aangesteld, om de gemeente van God te voeden, die Hij met Zijn eigen bloed heeft gekocht.” Handelingen 20:28. “Want voor zover u weet dat u niet bent verlost met vergankelijke dingen, zoals zilver en goud, van uw ijdele gesprekken (levenswijze) die u volgens de traditie van uw vaders hebt ontvangen; maar met het kostbare bloed van Christus, als van een smetteloos en vlekkeloos lam.” 1 Petrus 1:18, 19. Hij “gaf zichzelf voor ons”. Titus 2:14. Hij “gaf zichzelf voor onze zonden, opdat Hij ons zou kunnen verlossen van deze huidige boze wereld, in overeenstemming met de wil van God en onze Vader.”

Hij kocht niet een bepaalde klasse, maar de hele wereld van zondaars. “Want God had *de wereld* zo lief dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven.” Johannes 3:16. Jezus zei: “Het brood dat Ik zal geven is Mijn vlees, dat Ik zal geven voor het leven van de wereld.” Johannes 6:51. “Want toen wij nog krachteloos waren, stierf Christus te zijner tijd voor de goddelozen.” “God bevestigt Zijn liefde jegens ons, doordat Christus voor ons stierf toen wij nog zondaars waren.” Romeinen 5:6, 8.

De betaalde prijs was oneindig, daarom weten we dat Hij heel erg verlangde naar wat Hij kocht. Hij had er Zijn zinnen op

gezet om het te verkrijgen. Zonder zou Hij niet tevreden kunnen zijn. Zie Filippenzen 2:6-8; Hebrëeën 12:2; Jesaja 53:11.

“Maar ik ben het niet waard.” Dat betekent dat u de betaalde prijs niet waard bent en daarom bang bent om te komen omdat Christus de aankoop niet zal afwijzen. Nu zou u wat dat betreft misschien enige angst kunnen hebben als de overeenkomst niet gesloten was en de prijs nog niet betaald was. Als Hij zou weigeren u te accepteren op grond van het feit dat u de prijs niet waard bent, zou Hij niet alleen u verliezen, maar ook het betaalde bedrag. Ook al zijn de goederen waarvoor u hebt betaald niet waard wat u ervoor hebt gegeven, toch zou u zelf niet zo dwaas zijn om ze weg te gooien. U krijgt liever wat rendement voor uw geld dan dat u niets krijgt.

Maar verder heeft u niets te maken met de kwestie van de waarde. Toen Christus in het belang van de aankoop op aarde was, “behoefte Hij niet dat iemand van de mens zou getuigen; want Hij wist wat er in de mens omging.” Johannes 2:25. Hij deed de aankoop met open ogen en Hij kende de exacte waarde van datgene wat Hij kocht. Hij is helemaal niet teleurgesteld als u bij Hem komt en Hij vindt dat u waardeloos bent. U hoeft zich geen zorgen te maken over de waarde-vraag. Als Hij, met Zijn volmaakte kennis van de zaak, tevreden was met het sluiten van de afspraak, zou u de laatste moeten zijn die klaagt.

Want de wonderbaarlijke waarheid van dit alles is: Hij kocht u juist om de reden dat u het niet waard was. Zijn geoefende oog zag grote mogelijkheden in u, en Hij kocht u niet voor wat

u toen was of nu waard bent, maar voor wat Hij van u kon maken. Hij zegt: “Ik, ja Ik, ben het die uw overtredingen uitdelgt ter wille van Mij.” Jesaja 43:25. Wij hebben geen gerechtigheid, daarom kocht Hij ons, “opdat wij tot gerechtigheid van God in Hem zouden worden gemaakt.” Paulus zegt: “Want in Hem woont de hele volheid van de Godheid lichamenlijk. En u bent compleet in Hem, die het Hoofd is van alle overheid en macht.” Kolossenzen 2:9, 10. Hier is het hele proces:

We waren allemaal van “nature kinderen van de toorn, net als anderen. Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, heeft ons vanwege Zijn grote liefde waarmee Hij ons liefhad, zelfs toen we dood waren in de zonden, ons samen met Christus levend gemaakt (door genade bent u gered), en heeft ons opgewekt en ons doen samen zitten in hemelse gewesten in Christus Jezus; opdat Hij ons in de komende eeuwen de buitengewone rijkdom van Zijn genade zou kunnen tonen in Zijn goedheid jegens ons door Christus Jezus. Want door genade bent u gered door geloof; en dat niet uit uzelf want het is een geschenk van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, waarvan God tevoren heeft verordend dat wij daarin zouden wandelen.” Efeziërs 1:3-10.

Wij moeten “tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade” zijn. Dit zouden we niet kunnen zijn als we oorspronkelijk alles waard waren wat Hij voor ons betaalde. Er zou in dat geval geen eer voor Hem zijn in de transactie. Hij kon in de komende eeuwen de rijkdom van Zijn genade niet in ons laten zien. Maar wanneer Hij ons, die onwaardig zijn, neemt en ons uiteindelijk onberispelijk voor de troon presenteert, zal dat

tot Zijn eeuwige heerlijkheid zijn. En dan zal er niemand meer zijn die zichzelf enige waardigheid toeschrijft. Door de eeuwigheid heen zullen de geheiligde heerscharen zich verenigen door tegen Christus te zeggen: “Gij zijt het waad, want Gij zijt gedood en hebt ons voor God verlost door Uw bloed uit alle geslachten, talen, volken en naties; en hebben ons tot koningen en priesters voor onze God gemaakt.” “Waardig is het Lam dat geslacht werd om macht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en zegen te ontvangen.”

Alle twijfels over aanvaarding door God moeten beslist worden weggenomen. Maar dat is niet zo. Het kwade hart van het ongeloof suggereert nog steeds twijfel. “Ik geloof dit allemaal, maar...” Stop. Als u geloofde, zou u niet “maar” zeggen. Als mensen “maar” toevoegen aan de bewering dat ze geloven, bedoelen ze eigenlijk: “Ik geloof, maar ik geloof niet.” Maar u vervolgt: “Misschien heeft u gelijk, maar luister naar me. Wat ik wilde zeggen is: ik geloof de Schriftverklaringen die u hebt geciteerd, maar de Bijbel zegt dat als we kinderen van God zijn, we het getuigenis van de Geest zullen hebben en het getuigenis in onszelf zullen hebben; en ik voel zo'n getuigenis niet, daarom *kan* ik niet geloven dat ik van Christus ben. Ik geloof Zijn woord, maar ik heb de getuigenis niet.” Ik begrijp uw moeilijkheid; laat me eens kijken of dit kan worden weggenomen.

Wat betreft het feit dat u van Christus bent, dat kunt u zelf regelen. U hebt gezien wat Hij voor u gaf. De vraag is nu: hebt u uzelf aan Hem overgegeven? Als dat zo is, kunt u er zeker van zijn dat Hij u heeft aanvaard. Als u niet van Hem bent,

komt dat alleen maar omdat u hebt geweigerd Hem te geven wat Hij heeft gekocht. U bedriegt Hem. Hij zegt: “De hele dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.” Romeinen 10:21. Hij smeekt u Hem te geven wat Hij gekocht en betaald heeft, maar u weigert en beschuldigt Hem ervan dat Hij u niet wil ontvangen. Maar als u zich vanuit uw hart aan Hem hebt overgegeven om Zijn kind te zijn, kunt u er zeker van zijn dat Hij u heeft ontvangen.

Wat betreft het feit dat u Zijn woorden gelooft en toch twijfelt of Hij u accepteert, omdat u de getuigenis in uw hart niet voelt, ik sta er nog steeds op dat u niet gelooft. Als u dat deed, zou u de getuige hebben. Luister naar Zijn woord: “Hij die in de Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; hij die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij het getuigenis niet gelooft dat God over zijn Zoon heeft gegeven” 1 Johannes 5:10. Geloven in de Zoon betekent eenvoudigweg Zijn woord en het getuigenis over Hem geloven.

En *“hij die in de Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf.”* U kunt de getuige niet hebben totdat u gelooft, en zodra u gelooft, hebt u de getuige. Hoe is dat? Omdat *uw geloof in Gods woord de getuige is*. God zegt het. *“Het geloof nu is de zekerheid van de dingen die men hoopt, en het bewijs van zaken die men niet ziet.”* Hebreeën 11:1.

Als u God met een hoorbare stem zou horen zeggen dat u Zijn kind bent, zou u dat als voldoende getuigenis beschouwen. Welnu, als God in Zijn woord spreekt, is het hetzelfde alsof Hij

met een hoorbare stem sprak, en uw geloof is het bewijs dat u hoort en gelooft.

Dit is zo'n belangrijke kwestie dat het de moeite waard is om er zorgvuldig over na te denken. Laten we wat meer van het getuigenis lezen. Ten eerste lezen we dat we "allemaal kinderen van God zijn door het geloof in Christus Jezus." Galaten 3:26. Dit is een positieve bevestiging van wat ik zei over ons ongeloof in de getuige. Ons geloof maakt ons tot kinderen van God. Maar hoe verkrijgen we dit geloof? "Het geloof komt door het gehoor, en het gehoor door het woord van God." Romeinen 10:17. Maar hoe kunnen wij geloof in Gods woord verkrijgen? Geloof gewoon dat God niet kan liegen. U zou God niet in Zijn gezicht een leugenaar kunnen noemen, maar dat is precies wat u doet als u Zijn woord niet gelooft. Het enige wat u hoeft te doen om te geloven is *geloven*. "Het woord is dichtbij u, zelfs in uw mond en in uw hart; dat wil zeggen: het woord van geloof dat wij prediken; dat als u met uw mond de Heer Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de dood heeft opgewekt, u gered zult worden. Want met het hart gelooft de mens tot gerechtigheid; en met de mond wordt er belijdenis gedaan tot zaligheid. Want de Schrift zegt: Iedereen die in Hem gelooft, zal zich niet schamen." Romeinen 10:8-11.

Dit alles is in harmonie met het bericht dat door Paulus is gegeven. "De Geest zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn; en indien kinderen, dan erfgenamen; erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus." Romeinen 8:16, 17. Deze Geest, die met onze geest getuigt, is de Trooster die Jezus beloofde. Johannes 14:16. En

we weten dat Zijn getuigenis waar is, want Het is de “Geest van de waarheid.” Hoe getuigt het dan? Door ons het Woord in herinnering te brengen dat is opgetekend. Het inspireerde deze woorden (1 Korintiërs 2:13; 2 Petrus 1:21), en daarom, wanneer Hij ze in onze herinnering brengt, is het hetzelfde alsof Hij ze rechtstreeks tot ons sprak. Het presenteert ons het getuigenis, waarvan wij een deel hebben geciteerd. Wij weten dat het getuigenis waar is, want God kan niet liegen. Wij verzoeken Satan weg te gaan met zijn valse getuigenis tegen God, want wij geloven het getuigenis van God. En als wij het getuigenis geloven, weten wij dat wij kinderen van God zijn, en roepen wij: “Abba, Vader.” En dan breekt de glorieuze waarheid nog vollediger door in de ziel. De herhaling van de woorden maakt het voor ons werkelijkheid. Hij is *onze Vader*; wij zijn Zijn kinderen. Wat een vreugde schenkt de gedachte! We zien dus dat de getuigenis die we in onszelf hebben niet een simpele indruk of emotie is. God vraagt ons niet om op zo’n onbetrouwbare getuige als ons gevoel te vertrouwen. Hij die op zijn eigen hart vertrouwt, is een dwaas, zegt de Schrift. Maar het getuigenis waarop we moeten vertrouwen is het onveranderlijke woord van God, en dit getuigenis kunnen we door de Geest in ons eigen hart hebben. “God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.”

Deze zekerheid rechtvaardigt ons niet dat we onze ijver moeten verslappen en tevreden kunnen blijven zitten, alsof we volmaaktheid hebben bereikt. We moeten bedenken dat Christus ons niet accepteert ter wille van ons, maar ter wille van Hemzelf, niet omdat we volmaakt zijn, maar omdat we in Hem de volmaaktheid kunnen bereiken. Hij zegent ons niet omdat we zo goed zijn geweest dat we een zegen hebben

verdiend, maar zodat we ons in de kracht van de zegen kunnen afkeren van onze ongerechtigheden. Handelingen 3:26. Aan iedereen die in Christus gelooft, wordt de macht – het recht of het voorrecht – gegeven om zonen van God te worden. Johannes 1:12. Het is door de “buitengewoon grote en kostbare beloften” van God door Christus onze Heere dat wij “deelgenoten worden van de goddelijke natuur”. 2 Petrus 1:4.

Laten we kort de praktische toepassing van enkele van deze teksten bekijken.

11. De Overwinning van het Geloof

De Bijbel zegt dat “de rechtvaardige door geloof zal leven”. De gerechtigheid van God wordt “geopenbaard van geloof tot geloof”. Romeinen 1:17. Niets kan de werking van het geloof beter illustreren dan enkele van de voorbeelden die zijn opgetekend om ons te leren, “opdat wij door geduld en de troost door de Schrift hoop mogen hebben.” Romeinen 15:4. We zullen eerst een opmerkelijke gebeurtenis bekijken die is opgetekend in het twintigste hoofdstuk van 2 Kronieken. Laat de lezer deze teksten volgen met zijn Bijbel.

“Het geschiedde ook daarna, dat de kinderen Moabieten, en de kinderen Ammons, en met hen anderen, behalve de Ammonieten, tegen Josafat ten strijde kwamen. Toen kwamen er sommigen, die Josafat berichtten, zeggende: Er komt een grote menigte op u af van over de zee, aan deze zijde van Syrië; en ziet, zij zijn te Hazon-Thamar, dat is Engedi.” Verzen 1, 2.

Dit grote leger zorgde ervoor dat de koning en het volk bang werden, maar ze volgden de verstandige handelwijze door samen te komen, “om de Heere om hulp te vragen; ja uit alle steden van Juda kwamen zij om de Heere te zoeken.” Verzen 3, 4. Dan volgt het gebed van Josafat, als leider van de gemeente, en het is een speciale studie waard, omdat het een gebed des geloofs was en het begin van de overwinning in zich droeg:

“En Josafat stond in de gemeente van Juda en Jeruzalem, in het huis des Heeren, voor het nieuwe gerechtshof, en zei: O

Heere, God van onze vaders, zijt Gij niet de God in de hemel? En heerst u niet over alle koninkrijken van de heidenen? en is er geen kracht en macht in Uw hand, zodat niemand u kan weerstaan?’ Verzen 5, 6. CHR 79.2

Dat was een uitstekend begin van een gebed. Het begint met een erkenning van God in de hemel. Het modelgebed begint dus met: “Onze Vader die in de hemel zijt.” Wat betekent dit? Dat God, als God in de hemel, Schepper is. Het draagt de erkenning van Zijn macht over alle koninkrijken van de wereld en van de machten van de duisternis met zich mee; het feit dat Hij in de hemel is, de Schepper, laat zien dat er in Zijn hand kracht en macht is, zodat niemand Hem kan weerstaan. Welnu, de man die zijn gebed in het uur van nood kan beginnen met zo’n erkenning van Gods macht, heeft de overwinning al aan zijn zijde. Want let op, Josafat maakte niet alleen bekend dat hij geloofde in Gods wonderbaarlijke macht, maar hij maakte ook aanspraak op Gods kracht als de zijne, door te zeggen: “Zijt Gij niet *onze God*?” Hij voldeed aan de eis uit de Schrift: ‘Wie tot God komt, moet geloven dat Hij dat is, en dat Hij een Beloner is van hen die Hem ijverig zoeken.’

Josafat vertelde vervolgens hoe de Heere hen in dat land had gevestigd, en hoe, hoewel Hij niet had toegestaan dat ze Moab en Ammon binnenvielen, die volken waren gekomen om hen uit hun door God gegeven erfdeel te verdrijven. Verzen 7-11. En toen eindigde hij: “O onze God, wilt Gij hen niet oordelen? want we hebben geen macht tegen dit grote gezelschap dat tegen ons opkomt; noch weten we wat we moeten doen; maar onze ogen zijn op U gericht.” Vers 12. Het is niets als de Heere helpt, of het nu om velen gaat of om

hen die geen macht hebben (2 Kronieken 14:11), en aangezien de ogen van de Heer over de hele aarde gaan om Zichzelf sterk te tonen namens degenen wier hart geheel naar Hem toe is gericht (2 Kronieken 16:9), past het degenen die het nodig hebben om alleen op Hem te vertrouwen. Dit standpunt van Josafat en zijn volk was in overeenstemming met het apostolische gebod: "Opzien naar Jezus, de Auteur en Voleinder van ons geloof." Hebreeën 12:2. Hij is het begin en het einde, en alle macht in hemel en op aarde ligt in Zijn handen.

Wat was nu het resultaat? De profeet van de Heere kwam in de kracht van de Heilige Geest, "en Hij zei: Luister, heel Juda, en inwoners van Jeruzalem, en koning Josafat, zo zegt de Heere tegen u: Wees niet bang en laat u niet ontmoedigen vanwege deze grote menigte; want de strijd is niet van u, maar van God." Vers 15. En toen kwam het bevel om 's morgens uit te gaan om de vijand tegemoet te treden, en zij zouden de redding van de Heere zien, want Hij zou met hen zijn. Nu komt het belangrijkste deel: "En zij stonden 's morgens vroeg op en gingen de wildernis van Tekóa in; En terwijl zij uitgingen, stond Josafat op en zei: Hoor mij, Juda, en gij inwoners van Jeruzalem: geloof in de Heere, uw God, zo zult gij bevestigd worden; geloof Zijn profeten, zo zult u voorspoedig zijn. En nadat hij het volk had geraadpleegd, stelde hij zangers voor de Heere aan, en die moesten de schoonheid van de heiligheid prijzen, terwijl zij voor het leger uittrokken en zeiden: Prijs de Heere; want Zijn barmhartigheid duurt eeuwig." Verzen 20, 21.

Dit was beslist een vreemde manier om ten strijde te trekken. Er zijn maar weinig legers die ooit met zo'n voorhoede ten strijde zijn getrokken. Maar wat was het resultaat? "En toen zij begonnen te zingen en te prijzen, zette de Heere hinderlagen op tegen de kinderen van Ammon, Moab en het gebergte Seïr, die tegen Juda waren opgetrokken; en ze werden geslagen. Want de kinderen van Ammon en Moab stonden op tegen de inwoners van de berg Seir, om hen volkomen te doden en te vernietigen; en toen ze een einde hadden gemaakt aan de inwoners van Seïr, hielp iedereen mee om een ander te vernietigen. En toen Juda bij de uitkijktoren in de wildernis kwam, keken ze naar de menigte, en zie, het waren dode lichamen die op de aarde waren gevallen, en niemand ontsnapte."

Als er maar weinig legers zijn geweest die met zo'n voorhoede ten strijde zijn getrokken als het leger van Josafat, is het net zo zeker dat maar weinig legers met zo'n grote overwinning zijn beloond. En het kan geen kwaad zijn om een beetje te studeren in de filosofie van de overwinning van het geloof, zoals in dit voorbeeld wordt geïllustreerd. Toen de vijand, die vertrouwen had gehad in hun overmacht, de Israëlieten die ochtend zingend en juichend naar buiten hoorde komen, wat moeten ze dan hebben geconcludeerd? Niets anders dan dat de Israëlieten versterkingen hadden ontvangen en zo versterkt waren dat het nutteloos zou zijn om te proberen zich tegen hen te verzetten. Ook maakte zich een paniek van hen meester, en ieder beschouwde zijn buurman als een vijand.

En hadden zij niet gelijk met hun conclusie dat Israël versterkingen had ontvangen? Dat was inderdaad het geval, zoals het verslag zegt: “Toen ze begonnen te zingen en te prijzen, *zette de Heere hinderlagen op* tegen de kinderen van Ammon, Moab en de berg Seïr.” Het leger van de Heere, op wie Josafat en zijn volk vertrouwden, vocht voor hen. Ze hadden versterking en als hun ogen geopend hadden kunnen worden om hen te zien, zouden ze ongetwijfeld hebben gezien, zoals de dienaar van Elisa bij één gelegenheid deed, dat zij die bij hen waren groter in aantal waren dan de vijand.

Maar het punt dat speciaal opgemerkt moet worden is dat het was toen Israël begon te zingen en te prijzen, dat de Heere hinderlagen tegen de vijand opzette. Wat betekent dat? Het betekent dat hun geloof echt was. De belofte van God werd net zo goed geacht als de daadwerkelijke vervulling. Dus geloofden ze in de Heere, of, letterlijker, ze bouwden op de Heere, en zo werden ze gevestigd of opgebouwd. Zo bewezen zij de waarheid van de woorden: “Dit is de overwinning die de wereld overwint, ons geloof.” 1 Johannes 5:4.

Laten we dit voorbeeld nu toepassen in een geval van strijd tegen de zonde. Hier komt een sterke verzoeking om iets te doen waarvan bekend is dat het verkeerd is. Vaak hebben we tot ons verdriet de kracht van de verzoeking bewezen, omdat ze ons heeft overwonnen, zodat we weten dat we er geen macht tegen hebben. Maar nu zijn onze ogen gericht op de Heere, Die ons heeft gezegd met vrijmoedigheid naar de troon van de genade te komen, zodat we barmhartigheid mogen verkrijgen en genade kunnen vinden om hulp te krijgen in

tijden van nood. Dus beginnen we tot God om hulp te bidden. En we bidden tot de God Die ons in de Bijbel wordt geopenbaard als de Schepper van hemel en aarde. We beginnen niet met een treurige verklaring van onze zwakheid, maar met een vreugdevolle erkenning van Gods machtige kracht. Als dat eenmaal geregeld is, kunnen we het wagen om onze moeilijkheid en onze zwakte onder woorden te brengen. Als we eerst onze zwakheid en onze ontmoedigende situatie onder woorden brengen, plaatsen we onszelf voor God. In dat geval zal Satan de moeilijkheid vergroten en zijn duisternis om ons heen werpen, zodat we niets anders kunnen zien dan onze zwakheid. En dus zullen onze kreten en smeekbeden, ook al zijn ze vurig en kwellend, tevergeefs zijn, omdat ze het essentiële element missen van het geloof dat God is en dat Hij alles is wat Hij over Zichzelf heeft geopenbaard. Maar als we beginnen met de erkenning van Gods macht, kunnen we veilig onze zwakheid onder woorden brengen, want dan plaatsen we onze zwakheid eenvoudigweg naast Zijn macht, en het contrast heeft de neiging om moed voort te brengen.

Terwijl we bidden, komt de belofte van God in onze gedachten, gebracht door de Heilige Geest. Het kan zijn dat we geen speciale belofte kunnen bedenken die precies op dit geval aansluit, maar we kunnen ons wel herinneren dat “dit een getrouw woord is, en alle aanvaarding waard, dat Christus Jezus in de wereld kwam om zondaars te redden” (1 Timotheüs 1 :15), en dat Hij “zichzelf heeft gegeven voor onze zonden, om ons te kunnen bevrijden van deze huidige wereld, in overeenstemming met de wil van God en onze Vader” (Galaten 1:4), en we mogen weten dat dit elke belofte met zich meebracht, want “Hij die Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard,

maar Hem voor ons allen heeft overgegeven, hoe zal Hij ons niet samen met Hem ook vrijelijk alles geven?” Romeinen 8:32.

Dan herinneren we ons dat God over de dingen die niet zijn, kan spreken alsof ze er wel waren. Dat wil zeggen: als God een belofte doet, is deze al zo goed als vervuld. En dus, wetende dat onze verlossing van het kwaad in overeenstemming is met de wil van God (Galaten 1:4), beschouwen we de overwinning als de onze en beginnen we God te danken voor Zijn “buitengewoon grote en kostbare beloften.” Terwijl ons geloof deze beloften begrijpt en ze werkelijkheid maakt, kunnen we niet anders dan God prijzen voor Zijn wonderbaarlijke liefde, en terwijl we dit doen, wordt onze geest volledig van het kwade weggenomen en is de overwinning aan ons. De Heere Jezus legt hinderlagen op tegen de vijand. Onze toeschrijving van lof toont aan Satan dat we versterking hebben gekregen, en omdat hij de kracht van de hulp die ons wordt verleend op de proef heeft gesteld, weet hij dat hij bij die gelegenheid niets kan doen, en dus verlaat hij ons. Dit illustreert dit de kracht van het bevel van de apostel in Filippenzen 4 vers 6:

“Wees in geen ding bezorgd, maar laat in alles uw verlangens door gebed en smeking met dankzegging tot God komen.”

12. Bondsdienaren en Vrijen

De kracht van het geloof bij het brengen van de overwinning kan worden aangetoond door een andere regel Schriftteksten, die buitengewoon praktisch zijn. Laat het in de eerste plaats duidelijk zijn dat de zondaar een slaaf is. Christus zei: “Een ieder die zonde doet, is een dienaar van de zonde.” Johannes 8:34. Paulus zegt ook, terwijl hij zichzelf in de plaats stelt van een niet vernieuwd mens: “Want wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde.” Romeinen 7:14. Een man die verkocht wordt, is een slaaf; daarom is de mens die verkocht wordt onder de zonde een slaaf van de zonde. Petrus brengt hetzelfde feit onder de aandacht wanneer hij, sprekend over corrupte, valse leraren, zegt: “Terwijl zij hun vrijheid beloven, zijn zij zelf de dienaren van het verderf; want van wie een mens overwonnen wordt, van dezelfde wordt hij in slavernij gebracht.” 2 Petrus 2:19.

Het opvallende kenmerk van de slaaf is dat hij niet kan doen wat hij wil, maar verplicht is de wil van een ander uit te voeren, hoe vervelend dat ook mag zijn. Paulus bewijst aldus de waarheid van zijn uitspraak dat hij, als vleeselijk mens, de slaaf van de zonde was. “Want wat ik doe, dat sta ik niet toe; want wat ik zou willen, dat doe ik niet; maar wat ik haat, dat doe ik.” “Nu dan ben ik het niet meer, die het doe, maar de zonde, die in mij woont. Want ik weet dat in mij (dat wil zeggen, in mijn vlees) geen goed woont; want het willen is bij mij aanwezig, maar hoe ik het goede moet doen, vind ik niet. Want het goede dat ik wil, dat doe ik niet; maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik.” Romeinen 7:15, 17-19.

Het feit dat de zonde de overhand heeft, bewijst dat een mens een slaaf is, en hoewel iedereen die zonde begaat de slaaf van de zonde is, wordt de slavernij ondraaglijk wanneer de zondaar een glimp van de vrijheid heeft opgevangen en ernaar verlangt, maar de ketenen niet kan verbreken. die hem aan de zonde binden. De onmogelijkheid voor de niet vernieuwde mens om zelfs maar het goede te doen dat hij graag zou willen doen, is al aangetoond in Romeinen 8:7, 8 en Galaten 5:17.

Hoeveel mensen hebben besloten, en opnieuw besloten, en toch bleken hun oprechtste voornemens in het aangezicht van verleiding zo zwak als water. Ze hadden geen kracht en ze wisten niet wat ze moesten doen; en helaas waren hun ogen niet zozeer op God gericht als wel op zichzelf en de vijand. Hun ervaring was er een van voortdurende strijd tegen de zonde, dat is waar, maar ook van voortdurende nederlaag.

Noemt u dit een echte christelijke ervaring? Er zijn mensen die denken dat dit zo is. Waarom riep de apostel dan in de angst van zijn ziel uit: 'O ellendige mens die ik ben! Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?' Romeinen 7:24. Moet een ware christen een lichaam van de dood ervaren dat zo verschrikkelijk is dat de ziel gedwongen wordt om verlossing te roepen? Neen, absoluut niet.

Nogmaals, wie is het die zich, in antwoord op deze ernstige oproep, openbaart als een Bevrijder? De apostel zegt: "Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere." Op een andere plaats zegt hij over Christus:

“Aangezien de kinderen dan deel hebben aan vlees en bloed, heeft Hij daar ook zelf aan deelgenomen; dat Hij door de dood hem zou kunnen vernietigen die de macht over de dood had, dat wil zeggen de duivel; en bevrijd hen die door angst voor de dood hun hele leven onderworpen waren aan slavernij.” Hebreëën 2:14, 15.

Opnieuw verkondigt Christus aldus Zijn eigen missie:

“De Geest van de Heere God is op Mij; omdat de Heere Mij heeft gezalfd om goede tijdingen aan de zachtmoedigen te prediken; Hij heeft Mij gezonden om de gebrokenen van hart te verbinden, om vrijheid uit te roepen aan de gevangenen, en de opening van de gevangenis aan hen die gebonden zijn.” Jesaja 61:1.

Wat deze gebondenheid en gevangenschap zijn, is al aangetoond. Het is de slavernij van de zonde – de slavernij van het gedwongen worden tot zonde, zelfs tegen de wil, door de macht van overgeërfde en verworven kwade neigingen en gewoonten. Verlost Christus van een ware christelijke ervaring? Nee, inderdaad. Dan is de slavernij aan de zonde, waarover de apostel klaagt in het zevende hoofdstuk van Romeinen, niet de ervaring van een kind van God, maar van de dienaar van de zonde. Om mensen uit deze gevangenschap te bevrijden is Christus gekomen, niet om ons tijdens dit leven te bevrijden van oorlog en strijd, maar van nederlagen; om ons in staat te stellen sterk te zijn in de Heere en in de kracht van Zijn macht, zodat we de Vader kunnen danken “Die ons heeft verlost uit de macht van de duisternis en ons heeft overgebracht naar het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon,

In Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden.” Kolossenzen 1:13, 14.

Hoe wordt deze bevrijding bewerkstelligd? Door de Zoon van God. Christus zegt: “Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen, en u zult de waarheid kennen en de waarheid zal u vrijmaken.” “Als de Zoon u daarom vrijmaakt, zult u werkelijk vrij zijn.” Johannes 8:31, 32, 36. Deze vrijheid komt iedereen toe die gelooft, want aan hen die in Zijn naam geloven, geeft Hij de “macht om zonen van God te worden.” De vrijheid van veroordeling komt tot hen die in Christus Jezus zijn (Romeinen 8:1), en wij hebben Christus door geloof aangedaan (Galaten 3:26, 27). Het is door het geloof dat Christus in ons hart woont.

13. Bevrijding uit Slavernij

Praktische Illustraties Van de Bevrijding Van Slavernij

Laten we nu enkele voorbeelden nemen van de kracht van het geloof om uit de slavernij te bevrijden. We citeren Lukas 13:10-17.

“En Hij leerde in een van de synagogen op de Sabbat. En zie, er was een vrouw die achttien jaar lang een geest van zwakheid had, en die voorovergebogen zat en zichzelf op geen enkele manier kon optillen. En toen Jezus haar zag, riep Hij haar bij zich en zei tegen haar: Vrouw, u bent verlost van uw zwakheid. En hij legde Zijn handen op haar, en onmiddellijk werd ze rechtop gezet en verheerlijkte God. En de overste van de synagoge antwoordde verontwaardigd, omdat Jezus op de sabbatdag genas, en zei tegen het volk: Er zijn zes dagen waarin de mensen moeten werken; Kom daarom dan en laat u genezen, maar niet op de sabbatdag. De Heere antwoordde hem toen en zei: Huichelaar, maakt niet ieder van u op de Sabbat zijn os of ezel los van de stal en leidt hem weg om te drinken? En zou deze vrouw, die een dochter van Abraham is, die Satan deze achttien jaar heeft gebonden, niet op de sabbatdag van deze band worden losgemaakt? En toen Hij deze dingen had gezegd, schaamden al Zijn tegenstanders zich; en het hele volk verheugde zich over alle glorieuze dingen die Hij had gedaan.”

We kunnen voorbijgaan aan het gezeur van de hypocriete heerser, om het wonder te overwegen. De vrouw was vastgebonden; wij zijn, uit angst voor de dood, ons hele leven on-

derworpen geweest aan slavernij. Satan had de vrouw vastgebonden; Satan heeft ook strikken voor onze voeten gezet en ons in gevangenschap gebracht. Ze kon zichzelf nergens mee oprichten; onze ongerechtigheden hebben ons in hun greep, zodat wij niet in staat zijn om omhoog te kunnen kijken. Psalmen 40:12. Met een woord en een aanraking bevrijdde Jezus de vrouw van haar zwakheden; we hebben nu dezelfde barmhartige Hogepriester in de hemel, die met onze zwakheden kan meevoelen, en hetzelfde woord zal ons van het kwaad verlossen.

Met welk doel werden de wonderen van genezing, die door Jezus werden verricht, opgetekend? Johannes vertelt het ons. Het was niet eenvoudigweg om te laten zien dat Hij ziekten kan genezen, maar om Zijn macht over de zonde te tonen. Zie Matteüs 9:2-8. Maar Johannes zegt:

“En vele andere tekenen die Jezus werkelijk deed in de aanwezigheid van Zijn discipelen, die niet in dit Boek staan; maar deze zijn geschreven, opdat u zou geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God; en dat u, door te geloven, leven zult hebben door Zijn Naam.’

We zien dus dat ze eenvoudigweg zijn opgetekend als objectieve lessen van de liefde van Christus, van Zijn bereidheid om verlichting te bieden, en van Zijn macht over de werken van Satan, ongeacht of deze in het lichaam of in de ziel plaatsvonden. In dit verband moet nog één wonder volstaan. Het is de gene die staat opgetekend in het derde hoofdstuk van Handelingen. Ik zal niet het hele verslag citeren, maar de lezer vragen het zorgvuldig te volgen met zijn Bijbel.

Petrus en Johannes zagen bij de poort van de tempel een man van meer dan veertig jaar oud, die vanaf zijn geboorte kreupel was. Hij had nog nooit gelopen. Hij was aan het bedelen, en Petrus voelde zich door de Geest ingegeven om hem iets beters te geven dan zilver of goud. Hij zei: “In de Naam van Jezus van Nazareth, sta op en loop. En hij pakte hem bij de rechterhand en tilde hem op, en onmiddellijk kregen zijn voeten en enkels kracht. En hij sprong op, stond op en liep, en ging met hen de tempel binnen, lopend en springend, en God prijzend.”

Dit opmerkelijke wonder gedaan aan iemand die allen hadden gezien veroorzaakte een wonderbaarlijke opwinding onder de mensen, en toen Petrus hun verbazing zag, vertelde hij vervolgens hoe het wonder was verricht, zeggende:

“Gij mannen van Israël, waarom verwondert u zich hierover? Of waarom kijkt u zo ernstig naar ons, alsof wij deze man door onze eigen kracht of heiligheid hebben laten lopen? De God van Abraham en van Isaak en van Jakob, de God van onze vaders, heeft Zijn Zoon Jezus verheerlijkt; Die gij hebt overgeleverd, en de Prins des Levens hebt gedood, Die God uit de dood heeft opgewekt; waarvan wij getuigen zijn. *En Zijn Naam heeft deze man, die gij ziet en kent, sterk gemaakt door het geloof in Zijn Naam; ja, het geloof dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven in de tegenwoordigheid van u allen.*” Verzen 12-16.

Nu zullen we de toepassing zien. “De man was kreupel vanaf de baarmoeder van zijn moeder”, en kon zichzelf niet helpen. Hij had graag willen lopen, maar hij kon dat niet. Ook wij kun-

nen allemaal, net als David, zeggen: “Zie, ik ben in ongerechtigheid gevormd; en in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.” Psalm 51:5. Als gevolg daarvan zijn we van nature zo zwak dat we niet de dingen kunnen doen die we zouden willen. Zoals elk jaar van het leven van de man zijn onvermogen om te lopen toenam door het gewicht van zijn lichaam die toenam, terwijl zijn ledematen niet sterker werden, zo versterkt de herhaalde beoefening van de zonde, naarmate we ouder worden, de macht ervan over ons. Het was voor die man volkomen onmogelijk om te lopen; toch gaf de Naam van Christus hem, door het geloof erin, volmaakte gezondheid en vrijheid van zijn zwakheid. Zo kunnen wij, door het geloof dat van Hem is, genezen worden en in staat worden gesteld om datgene te doen wat tot nu toe onmogelijk was. Want de dingen die bij de mens onmogelijk zijn, zijn mogelijk bij God. Hij is de Schepper. “Voor hen die geen macht hebben, vermeerderd Hij de kracht.” Eén van de wonderen van het geloof, zoals blijkt uit de gevallen van de oude waardige mensen, is dat zij “uit zwakheid sterk werden gemaakt”.

Door deze voorbeelden hebben we gezien hoe God degenen die op Hem vertrouwen uit hun slavernij bevrijdt. Laten we nu eens kijken naar de kennis over hoe vrijheid wordt gehandhaafd.

We hebben gezien dat we van nature allemaal dienaren van de zonde en Satan zijn, en dat zodra we ons aan Christus onderwerpen, we loskomen van de macht van Satan. Paulus zegt: “Weet u niet dat aan wie u uzelf als slaven ter beschikking stelt om te gehoorzamen, u slaven bent van wie u

gehoorzaamt, hetzij van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?” Romeinen 6:16. Dus zodra we vrij worden van de slavernij van de zonde, worden we de dienaren van Christus. Juist de daad van het ons bevrijden van de macht van de zonde, als antwoord op ons geloof, bewijst inderdaad dat God ons als Zijn dienaren accepteert. Wij worden inderdaad slaven van Christus; maar hij die de dienaar van de Heere is, is een vrij man, want wij zijn tot vrijheid geroepen (Galaten 5:13), en waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid 2 Korintiërs 3:17.

En nu komt het conflict weer. Satan is niet geneigd zijn slaaf zo gemakkelijk op te geven. Hij komt, gewapend met de zweep van felle verzoeking, om ons weer in zijn dienst te drijven. Door trieste ervaring weten we dat hij machtiger is dan wij, en dat we hem zonder hulp niet kunnen weerstaan. Maar we zijn bang voor zijn macht en schreeuwen om hulp. Dan herinneren we ons dat we niet langer Satans dienaren zijn. Wij hebben ons aan God onderworpen en daarom aanvaardde Hij ons als *Zijn dienaren*. Zo kunnen we met de Psalmist zeggen: “O Heere, waarlijk, ik ben Uw dienaar; Ik ben uw dienaar en de zoon van uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt.” Psalmen 116:16. Maar het feit dat God de banden heeft losgemaakt die Satan om ons heen had geworpen – en Hij heeft dit gedaan als wij geloven dat Hij dat heeft gedaan – is een bewijs dat God ons zal beschermen, want Hij zorgt voor de Zijnen, En wij hebben de zekerheid dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dat ook zal voltooien tot op de dag van Jezus Christus.” Filippenzen 1:6. En in dit vertrouwen zijn we sterk om weerstand te bieden.

Nogmaals, als we onszelf hebben overgegeven om dienaren van God te zijn, zijn we Zijn dienaren, of, met andere woorden, instrumenten van gerechtigheid in Zijn handen. Lees Romeinen 6:13-16. Wij zijn geen bewegingloze, levenloze, zinloze instrumenten, zoals de landbouwers gebruiken, die geen stem hebben over hoe ze zullen worden gebruikt, maar levende, intelligente instrumenten, die hun beroep mogen kiezen. Niettemin duidt de term “instrument” op een werktuig – iets dat volledig onder controle staat van de ambachtsman. Het verschil tussen ons en het gereedschap van de monteur is dat we kunnen kiezen wie ons zal gebruiken en bij welke dienst we zullen worden ingezet. Maar nadat we de keuze hebben gemaakt en onszelf in de handen van de werkman hebben overgegeven, moeten we zo volledig in zijn handen zijn, net als het instrument dat geen stem heeft over hoe het zal worden gebruikt. Als we ons aan God overgeven, moeten we in Zijn handen zijn als klei in de handen van de pottenbakker, zodat Hij met ons kan doen wat Hij wil. Onze wil ligt in de keuze of we Hem wel of niet het goede in ons laten werken.

Dit idee om instrumenten in de handen van God te zijn, is een prachtig hulpmiddel voor de overwinning van het geloof, wanneer het eenmaal volledig begrepen is. Want merk op: wat een instrument zal doen, hangt volledig af van de persoon in wiens handen het is. Hier is bijvoorbeeld een dobbelsteen. Het is op zichzelf onschuldig genoeg, maar toch kan het voor de meest laaghartige doeleinden worden gebruikt, maar ook voor datgene wat nuttig is. Als het in handen is van een slecht karakter, kan het worden gebruikt bij het maken van valse munten. Het zal zeker niet voor enig goed doel worden gebruikt. Maar als het in de handen is van een oprecht,

deugdzaam mens, kan het onmogelijk enig kwaad doen. Op dezelfde manier hebben we, toen we de dienaren van Satan waren, geen goed gedaan (Romeinen 6:20), maar nu we onszelf in de handen van God hebben overgegeven, weten we dat er geen onrechtvaardigheid in Hem is, en daarom kan een instrument in Zijn handen niet voor kwade doeleinden worden gebruikt. Het toegeven aan God moet net zo volledig zijn als vroeger aan Satan, want de apostel zegt:

“Ik spreek op menselijke wijze, vanwege de zwakheid van uw vlees. Want zoals u uw leden hebt gesteld als slaven van de onreinheid, en van de ongerechtigheid tot ongerechtigheid, zo moet u nu uw leden stellen als slaven van de gerechtigheid tot heiliging.” Romeinen 6:19

Het hele geheim van overwinnen ligt dus eerst in het volledig overgeven aan God met een oprecht verlangen om Zijn wil te doen; vervolgens in de wetenschap dat Hij ons in onze overgave accepteert als Zijn dienaren; en vervolgens in die onderwerping aan Hem vast te houden en onszelf in Zijn handen over te laten. Vaak kan de overwinning alleen worden behaald door keer op keer te herhalen: *“O Heere, waarlijk, ik ben uw dienaar; Ik ben uw dienaar en de zoon van uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt.”* Dit is eenvoudigweg een nadrukkelijke manier om te zeggen: O Heere, ik heb mezelf in Uw handen overgegeven als een instrument van gerechtigheid; laat Uw wil geschieden, en niet de dictaten van het vlees.” Maar wanneer we de kracht van dat Schriftgedeelte kunnen beseffen en inderdaad kunnen voelen dat we dienaren van God zijn, zal onmiddellijk de gedachte opkomen: “Wel, als ik inderdaad een instrument in de handen

van God ben, kan Hij mij niet gebruiken om kwaad mee te doen. noch kan Hij mij toestaan kwaad te doen zolang ik in Zijn handen blijf. Hij moet mij behoeden als ik van het kwade afgehouden word, omdat ik mezelf niet kan bewaren. Maar Hij wil mij behoeden voor het kwade, want Hij heeft Zijn ver-langen getoond, en ook Zijn macht om Zijn ver-langen te vervullen door Zichzelf voor mij te geven. Daarom zal ik voor dit kwaad bewaard worden.” Al deze gedachten kunnen on-middellijk door de geest gaan, en dan moet er noodzakelij-kerwijs een gevoel van blijdschap bijkomen dat we voor het gevreesde kwaad zullen worden behoed. Die blijdschap komt op natuurlijke wijze tot uiting in het danken van God, en ter-wijl wij God danken trekt de vijand zich terug met zijn ver-zoeking, en de vrede van God vult het hart. Dan ontdekken we dat de vreugde van het geloven veel groter is dan alle vreugde die voortkomt uit het toegeven aan zonde.

Dit alles is een demonstratie van de woorden van Paulus: “Doen wij dan door het geloof de wet teniet? God verhoede het; ja, wij bevestigen de wet.” Romeinen 3:31. De wet “nietig maken” betekent niet dat u haar afschaft, want niemand kan de wet van God afschaffen. Toch zegt de psalmist dat deze ongeldig is gemaakt. Psalmen 119:126. De wet van God ongeldig verklaren is meer dan beweren dat zij geen gevolgen heeft; het is om door het leven te laten zien dat het als onbe-langrijk wordt beschouwd. Een mens maakt de wet van God ongeldig als hij toestaat dat deze geen macht meer heeft in zijn leven. Kortom, het ongeldig maken van de wet van God betekent het overtreden ervan; maar de wet zelf blijft dezelfde, of deze nu wordt nageleefd of niet. Het ongeldig maken ervan heeft alleen gevolgen voor het individu.

Wanneer de apostel dus zegt dat we de wet van God niet door het geloof ongeldig maken, maar dat we deze integendeel bevestigen, bedoelt hij dat geloof niet leidt tot overtreding van de wet, maar tot gehoorzaamheid. Nee, we moeten niet zeggen dat geloof tot gehoorzaamheid *leidt*, maar dat het geloof zelf gehoorzaamt. Geloof vestigt de wet in het hart. "Geloof is de zekerheid der dingen waarop men hoopt." Als datgene waarop gehoopt wordt gerechtigheid is, dan stelt het geloof het vast. In plaats van dat geloof leidt tot antinomianisme; de opvatting dat, wanneer men het evangelie aanvaardt, de morele wet niet langer van toepassing is, is het geloof juist het enige dat in strijd is met antinomianisme. Het maakt niet uit hoeveel iemand zich beroemt op de wet van God; als hij impliciet geloof in Christus verwerpt of negeert, is hij er niet beter aan toe dan de man die de wet rechtstreeks aanvalt. De man van geloof is de enige die de wet van God echt eert. Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen (Hebreeën 11:6); met geloof is alles mogelijk (Markus 9:23).

Ja, geloof doet het onmogelijke, en het is precies datgene wat God van ons verlangt. Toen Jozua tegen Israël zei: "Gij kunt de Heere niet dienen", vertelde hij de waarheid, maar toch was het een feit dat God van hen verlangde dat zij Hem zouden dienen. Het ligt niet in de macht van iemand om gerechtigheid te doen, zelfs al zou hij dat willen (Galaten 5:17); daarom is het een vergissing om te zeggen dat God alleen maar wil dat wij ons best doen. Wie niets beters doet, zal de werken van God niet doen. Nee. *Hij moet het beter doen dan hij kan.* Hij moet datgene doen wat alleen de kracht van God, die door hem werkt, kan doen. Het is voor een mens onmogelijk

om over water te lopen, maar Petrus deed het toen hij geloof oefende in Jezus.

Omdat alle macht in de hemel en op aarde in de handen van Christus is en deze macht tot onze beschikking staat, en zelfs Christus Zelf door geloof in het hart komt wonen, is er geen ruimte voor kritiek op God, die van ons eist het onmogelijke te doen; want, “de dingen die bij mensen onmogelijk zijn, zijn mogelijk bij God.” Lukas 18:27. Daarom kunnen we vrijmoedig zeggen: “De Heere is mijn Helper, en ik zal niet vrezen wat de mens mij zal aandoen.” Hebreëen 13:6.

En “wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of hongersnood, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?” “Nee, in al deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad.” Romeinen 8:35, 37. “Want ik ben ervan overtuigd dat noch de dood, noch het leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch huidige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, onze Heere.” Romeinen 8:38, 39.

Eigen Notices:

WWW.KRACHTVANBOVEN.NL